

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 3 rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Hájkové a přísedících Bc. Jaroslava Slivky a Mgr. Jana Binko v hlavním líčení konaném dne 2. 11. 2023

takto:

obžalovaný

JUDr. D.F., narozený XX v XX, bez zaměstnání, trvale bytem XX, k doručení do datové schránky, ID DS: XX,

je vinen, že

I.

v noci ze dne 24. 3. 2016 na 25. 3. 2016 na XX, v bytě, který měl pronajatý v domě č. p. XX, v ulici XX, kam pozval poškozenou XX, nar. XX, na návštěvu, se XX,

tedy

jiného dílem násilím donutil k pohlavnímu styku a dílem k takovému činu zneužil jeho bezbrannosti, čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a na dítěti,

II.

v nočních hodinách ze dne 7. 11. 2016 na 8. 11. 2016 na XX v bytě, který měl pronajatý v domě č. p. XX, v ul. XX, kam pozval poškozenou XX, nar. XX, spolu s dalšími osobami na návštěvu, XX,

tedy

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal čin souloží,

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

dne 28. 2. 2018 kolem 23. hodiny v budově XX, kam se poškozená XX, nar. XX, dostavila na schůzku s obžalovaným XX,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného násilím donutí k pohlavnímu styku, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k jeho dokonání nedošlo,

čímž spáchal

pod bodem I. rozsudku

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, druhá, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku,

pod bodem II. rozsudku

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

pod bodem III. rozsudku

přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody výměře **3 (tři) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznic **s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **povinen uhradit** poškozeným nemajetkovou újmu, a to poškozené XX, nar. XX, ve výši 300 000 Kč, poškozené XX, nar. XX, ve výši 150 000 Kč a poškozené XX, nar. XX, ve výši 60 000 Kč (další osobní údaje poškozených jsou skryty podle § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu).

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozené XX, XX a XX **odkazují** se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **povinen uhradit** poškozené XX, nar. XX, škodu ve výši 33 000 Kč (další osobní údaje poškozené jsou skryty podle § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu).

Odůvodnění

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení bylo prokázáno, že obžalovaný XX.

I.

v noci ze dne 24. 3. 2016 na 25. 3. 2016 na XX, v bytě, který měl pronajatý v domě č. p.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

XX, v ulici XX, kam pozval poškozenou XX, nar. XX, na návštěvu, se nejprve XX,

II.

v nočních hodinách ze dne 7. 11. 2016 na 8. 11. 2016 na XX v bytě, který měl pronajatý v domě č. p. XX, v ul. XX, kam pozval poškozenou XX, nar. XX, spolu s dalšími osobami na návštěvu, XX,

III.

dne 28. 2. 2018 kolem 23. hodiny v budově XX, kam se poškozená XX, nar. XX, dostavila na schůzku s obžalovaným XX.

Výpověď a obhajoba obžalovaného

2. **Obžalovaný XX** trestnou činnost v plném rozsahu popřel. Na počátku hlavního líčení uvedl, že to, co je mu obžalobou kladeno za vinu, považuje za odporné, nechutné a nikdy by toho nebyl schopen. Dále se stručně vyjádřil ke každému ze tří žalovaných skutků.
3. Jde-li o poškozenou **XX**, obžalovaný uvedl, že se seznámili počátkem roku 2016 přes sociální síť. V inkriminovaný den se setkali v Praze ve vinárně u Národní třídy, poté jeli tramvají k němu domů, přičemž byli dohodnuti, že poškozená u něj přespí. Konsenzuálně se líbali, nicméně poškozená mu řekla, že je to jejich první schůzka a jejich vztah zatím nechce nikam dál posouvat, což obžalovaný respektoval. Šli spát, XX. Pouze se mohl chovat povýšeně, za což se později poškozené omluvil. XX. Kromě toho se v prosinci 2017 potkali na koncertě, kde obžalovaný jí a její kamarádce přinesl pivo XX.
4. K poškozené **XX** obžalovaný uvedl, že v šestici přátel přijeli k němu do bytu na večírek. Když byt opustil první z párů, XX. Znovu se potkali hned druhý den v bytě poškozené XX. I poté spolu byli v kontaktu, což obžalovaný dokládá komunikací na sociálních sítích až do 22. 10. 2017. Dne 27. 3. 2017 mu poškozená psala, že si u něj zapomněla nabíječku, tedy opět byla v jeho bytě, přestože ve své výpovědi na policii tvrdila, že se do jeho bytu nebyla schopna vrátit. Obžalovaný k tomu předložil i fotografii ze dne 26. 3. 2017 zachycující jeho a rozesmátou poškozenou v tramvaji (cestou do jeho bytu). Své vyjádření uzavřel tím, že XX.
5. Ve vztahu k poškozené **XX** se obžalovaný vyjádřil tak, že i s ní se seznámil přes sociální síť, XX. Pozval ji proto na večer do XX baru na pivo, aby se seznámila s jeho kolegou. Nejprve ji doprovodil do patra, XX kde si poškozená nechala svoje věci (přinejmenším kabát a kabelku), poté zašli do baru, a když poškozená odcházela, XX, kde si vyzvedla věci a obžalovaný ji doprovodil ven. Během večera to mezi nimi jiskřilo, XX, poškozená však řekla, že to není vhodné, XX, což obžalovaný uznal a poškozené se omluvil. Druhý den se sešli na obědě, situaci si vyjasnili, a to bylo celé. Obžalovaný ji ještě vzal na prohlídku XX, což dokládá fotografií ze dne 5. 3. 2018, na níž je zachycen ve společnosti čtyř usmívajících se dívek včetně poškozené. K událostem XX, které popsala poškozená, nemohlo dojít, XX.
6. Na závěr své výpovědi se obžalovaný vyjádřil k věci jako celku tak, že celá kauza se odvíjí od článku v médiích z května 2021, přičemž vše, co v tomto článku bylo, bylo pravomocně odloženo. Celý případ tedy začal něčím, co se ukázalo být nepravdivým, a navzdory rozhodnutí o odložení věci to zůstalo součástí spisu a velkým způsobem to působilo na svědky a poškozené, kteří ve věci vypovídali.
7. Po provedení podstatné části dokazování ve věci byl proveden doplňující výslech obžalovaného, který po své výpovědi na začátku hlavního líčení uvedl, že na případné dotazy soudu a stran bude odpovídat až po provedení výslechu svědků, aby je svou výpovědí neovlivňoval. Obžalovaný se pak k věci nejprve vyjádřil sám, poté odpovídal na dotazy soudu a stran.
8. V průběhu řízení před soudem obžalovaný také založil do spisu tři obsáhlá písemná vyjádření a další samostatná podání, v nichž se ve smyslu § 214 tr. řádu vyjadřuje k provedeným důkazům. Jádro jeho obhajoby zde spočívá ve snaze znevěrohodnit osoby a výpovědi poškozených a

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vráčovská.

zpochybnit poškozenými uváděné dopady jeho jednání (které současně popírá) na jejich psychické zdraví a sexuální život. Mnohé argumenty jsou zde totožné s těmi, které uplatnil i ve své výpovědi před soudem. Ve svých písemných podáních nicméně velmi detailně porovnával to, co poškozené uvedly novinářům poté, co se přihlásily na internetové výzvy redaktorů Alarmu a Deníku N (s výjimkou poškozené XX, která věc oznámila přímo na policii), poté při podání vysvětlení v přípravném řízení, v rámci svědecké výpovědi před soudem a při znaleckém vyšetření. Obdobným detailním způsobem rozebíral výpovědi svědků (a jejich předchozí podání vysvětlení, pokud zde byla) k jednotlivým bodům obžaloby, komparoval i listinné důkazy, zejména záznamy elektronické komunikace, a fotografie, které předkládal. Všechny tyto výpovědi, vysvětlení, informace poskytnuté sdělovacím prostředkům, elektronickou komunikaci, fotografie obžalovaný detailně porovnával, hodnotil a na sebemenších odlišnostech mezi nimi stavěl svoje závěry o nevěrohodnosti výpovědí poškozených. Namítal rovněž, že obsah výpovědí poškozených výrazně ovlivnila medializace kauzy. Současně ve svých vyjádřeních poukázal na negativní dopady trestního stíhání na svoji osobu. Uvedl, že trestní stíhání jej společensky, profesně i lidsky zlikvidovalo, zdevastovalo mu kariéru, psychiku i vztahy.

9. Ke **skutku pod bodem I. rozsudku (poškozená XX)** obžalovaný uvedl, že vůbec nezaznamenal, že by poškozená XX. Poukázal na to, že XX (k tomu doložil elektronickou komunikaci z let 2015 – 2016 svědčící o tom, že spolubydlící M.S. XX, což mu obžalovaný vytýkal). XX. Další rozpory obžalovaný shledával v tom, že například novinářům (před zahájením trestního řízení) uvedla, že XX. Namítal, že není shoda mezi výpověďmi poškozené a svědkyně M. v tom, jak dlouho měla být poškozená v bytě obžalovaného (2-3 hodiny resp. chvilku). Uváděl, že neodpovídá popis jeho bytu prezentovaný poškozenou. V rámci svého písemného vyjádření předložil fotografii z roku 2017 dokládající, že před spojovacími dveřmi pokoje obžalovaného a pokoje spolubydlícího M.S. stálo piano, a fotografii z 3. 4. 2016 s tím, že zachycuje pokoj spolubydlícího, přičemž na ní není žádný stůl (na kterém měla poškozená vidět drogy). Obžalovaný rovněž poukazoval na to, že popis jeho pokoje poškozenou je velmi mlhavý a nejasný, že poškozená mohla kdykoli z bytu odejít, protože dveře byly otevřené, ona však neodešla, protože by neměla kde spát. Byt opustila ráno za světla, ale přesto se své kamarádce M. svěřila až odpoledne. Poškozená XX ani její kamarádka M. a Š. v přípravném řízení nehovořily o setkání na koncertě v Lucerně, svědkyně M. nyní uvádí, že vůbec neměly strach se napít piva, které jim přinesl obžalovaný, a ač K.M. uvedla, že se napily obě, poškozená uvedla, že to pivo nepila, protože (alkohol) nepije. Poukázal na to, že navzdory údajnému negativnímu zážitku s obžalovaným poškozená v lednu 2018 nabízela dva lístky na svůj ples slečně F., přestože jí muselo být zřejmé, že druhý lístek je pro obžalovaného. XX. Obžalovaný se též pozastavil nad vyjádřením poškozené v prohlášení o dopadech trestné činnosti na její život, že až u své zmocněnkyně si plně uvědomila, že XX. Dále obžalovaný vyjmenoval řadu okolností, které si poškozená dle své výpovědi před soudem nepamatuje: v kolik hodin přišli do vinárny, co si objednala, zda pila víno, jak dlouho trvala cesta do bytu, v kolik hodin tam přišli, zda měla s sebou věci na přespaní, XX, apod. s tím, že v dalším odkázal na své písemném vyjádření k věci, kde těchto bodů specifikoval 50 (dále namátkou: nepamatuje si, jak došlo k tomu, XX)
10. K dotazům státní zástupkyně obžalovaný uvedl, že si není schopen vybavit, co si s poškozenou před jejich setkáním psal; tuto komunikaci nedohledal, protože ji z mobilu odstranil, aby se o mí nedozvěděla jeho tehdejší přítelkyně. Nedovede s určitostí říci, zda tehdy věděl, kolik je jí let. Důvodem pozvání poškozené do Prahy bylo z jeho strany bližší intimní setkání, možná i potenciální vztah. Na detaily samotné události si po sedmi letech nevzpomíná, nicméně byl schopen ji časově zařadit, protože našel fotografii poškozené z vinárny, z jejích metadat zjistil přesné datum schůzky, a potom ztotožnil, že elektronická komunikace s M.S. se vztahuje právě k poškozené XX, protože pochází z bezprostředně dalšího dne. Nevzpomíná si, jaký měl ten den program, který předcházela schůzce s poškozenou, nevzpomíná si, co to bylo za den v týdnu, kolik toho ve vinárně vypili, o jakých tématech se bavili, zda s sebou poškozená měla věci na přespaní.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

Nevzpomíná si, zda po příchodu do bytu byly dveře pokoje spolubydlicího otevřené nebo zavřené. Nevzpomíná si, co se pak v jeho pokoji odehrálo, ale určitě snědli pizzu, XX, poškozená řekla, že se vidí poprvé, a tak nechce jejich vztah posouvat dál. Obžalovaný na ni poté z toho důvodu mluvil přezíravě, protože měl zájem o další intimní praktiky. Nicméně to akceptoval a šel spát. Nepamatuje si, kolik bylo právě hodin. Nevzpomíná si, co měl během noci na sobě, jak probíhalo ráno a dopoledne. Má za to, že se s poškozenou domlouvali, že se znovu uvidí, ještě si spolu psali, ale už se pak nepotkali. Bylo velmi těžké protnout jejich volný čas, kromě toho pak bylo i zkouškové období. Nevzpomíná si, kdy naposledy po 25. 3. 2016 byli v kontaktu. Nevzpomíná si, že by poškozená na nějaký jeho příspěvek reagovala slovy „Já ti ale také řekla ne“. Takovou zprávu nemá. Pak spolu komunikovali někdy v listopadu 2017 a kolem roku 2020, kdy mu poškozená zavolala a říkala, že o něm slyšela nějaké naprosto šílené věci. Nevzpomíná si, že by mu někdy vyčítala, že jí zničil život, že jí udělal něco špatného, co ji dodnes tíží a pronásleduje. Jestliže se pro média vyjádřil tak, že se zachoval nevhodně, nepatřičně a nedžentlmensky, omlouval se obecně v tom smyslu, pokud někdy řekl něco, co je nevhodné; omluva nemíří na to, že by se měl dopustit jakéhokoli sexuálního násilí. XX.

11. U poškozené XX dále namítal, že poškozená se aktivně věnovala XX, což dokládal fotografiemi z jejich tréninků a zápasů staženými ze sociálních sítí a nakonec i diplomem XX. Současně dovozoval, že pokud by nastala situace tvrzená obžalobou, poškozená by si s ním jako s nespportovcem hravě poradila. Obžalovaný ve svém vyjádření dále prezentoval fotografie či videa z profilů poškozené XX na sociálních sítích. XX Namítal, že z takové prezentace není seznatelný XX. Dále tím, co má poškozená uvedeno na svých profilech na sociálních sítích obžalovaný dokládal, že poškozená XX. Ve vztahu k osobě poškozené XX obžalovaný předložil fotografie i videozáznamy XX s tím, že pocházejí z profilů poškozené na sociálních sítích; poškozená je sama pořídila. Tím zpochybňoval existenci jejich obav z míst, kde se shromažďuje více lidí. V souvislosti s poškozenou též v obecné rovině rozebírá motivy, proč dochází k falešným obviněním ze znásilnění.

12. K **poškozené XX (bod II. rozsudku)** obžalovaný uvedl, že spatřuje rozpor ve výpovědi poškozené, která, pokud jde o průběh večera 7. 11. 2016, hovoří o soustavném nátlaku, zatímco K.H. a V.N. jej popsali jako běžný a normální, V.N. dokonce uvedl, že se obžalovaný XX. Dále i zde namítal, že popis poškozené, jde-li o uspořádání pokoje obžalovaného, neodpovídá realitě, pohovka byla na opačné straně místnosti, čímž zpochybňoval průběh skutkového děje tvrzený poškozenou. Náčrtek uspořádání pokoje, jak jej u hlavního líčení nakreslila poškozená, pozměnil. Shodně jako u ostatních poškozených shledával a v neprospěch poškozené hodnotil sebemenší rozdíly v jejich výpovědích při podání vysvětlení, před znalci a před soudem. XX obžalovaný si sám nicméně nepamatuje, jak byla poškozená oblečena. Existenci jejich vztahu, o němž mluvil již na začátku hlavního líčení, obžalovaný dokládal i výrokem poškozené „Chtěla jsem ho mít ve svém životě.“. U hlavního líčení pak uváděl, že nebyli v přímém vztahu, XX, proto nemá více společných fotografií s poškozenou, nezná její přátele, záliby ani téma absolventského filmu, který točila. Byli v kontaktu až do roku 2019. Ke schůzce s poškozenou dne 8. 11. 2016 v jejím bytě elektronickou komunikací dokládal, že k němu muselo dojít až pozdě večer, protože se účastnil jiných akcí, současně uváděl, že přišel v jednobarevném kabátě, nikoli kostkovaném, jak uváděla poškozená, přičemž vlastnictví tohoto jednobarevného kabátu doložil fotografiemi z ledna 2017. Tehdy nebyli v Mlýnské kavárně, jak uváděla poškozená, tu navštívili až v březnu 2017 a s tím souvisí i již zmíněná fotografie z tramvaje ze dne 26. 3. 2017, kterou jeli k obžalovanému domů. Po setkání v březnu 2017 se viděli možná ještě dvakrát. Zdůraznil, že XX, jinak si obžalovaný podrobnosti nepamatuje. Později si dost psali, ale protože poškozená neměla Facebook, pravděpodobně používali i sociální síť Snapchat, kde komunikace po 10 sekundách zmizí, takže ji nelze doložit. Poukazoval na printscreeny zajištěné komunikace mezi ním a poškozenou z března, června, července, září a října 2017, kdy spolu bez problémů komunikují a poškozená jej dokonce vyzývá ke schůzkám. Vzhledem k prohlášení poškozené, že

Shodu s prvpisem potvrzuje Anna Vrácovská.

nad nocí s obžalovaným začala znovu přemýšlet, když začalo hnutí Me Too, které ji vzdělávalo v tom, co znásilnění je, obžalovaný namítl, že si poškozená pohled na žalovaný skutek vytvářela v kontextu medializovaných zahraničních kauz sexuálního násilí, za jejichž odhalením hnutí stálo. Dále obžalovaný poukázal na závěry prvního znaleckého posudku, který byl v této věci zpracován k osobě poškozené XX. Posudek zjevně považuje za správný a zásadní pro posouzení věci. Opakovaně zdůrazňoval i to, že se poškozená XX, a zpochybňoval výpověď XX psychoterapeutky XX PhDr. M., Ph.D., zejména pokud uvedla, že o věrohodnosti jejího prožitku nemá žádné pochybnosti. Obžalovaný se pozastavil též nad tím, že svědek R.M. řekl, že byl poškozenou instruován o tom, jakým způsobem má vypovídat („Bylo mi řečeno, že mám odpovídat jenom na otázky, na které jsem dotázán a nemám říkat moc navíc.“).

13. Ve vztahu k **poškozené XX (bod III. rozsudku)** obžalovaný uvedl, že poškozené XX. Dále obdobně jako v ostatních případech podrobně porovnával obsah podání vysvětlení poškozené z přípravného řízení s její svědeckou výpovědí před soudem, např. namítal, že v nich není shoda v tom, jaký alkohol pila ve XX baru a jak dlouho se tam zdrželi, jak byla oblečena, XX. Namítal i nesrovnalosti ohledně popisu jeho oblečení či toho, že na policii poškozená nemluvila o žádných cizincích v tramvaji cestou domů, zatímco u soudu je zmínila. Její svědeckou výpověď zpochybňoval např. i tím, že pokud jde o osoby přítomné v baru, zaměnila XX B. a F., což doložil fotografií. Obžalovaný také poukázal na to, že XX. Svoji verzi dokládal fotografiemi z října 2018. Ve svém písemném vyjádření doložil i fotografií z roku 2021, že XX). Hájí se tím, že poškozená by nemohla odejít sama, protože by nenašla výtah, kterým přijeli nahoru. Fotografiemi i natočeným videem dokládal, že výtah je za několika rohy a není XX vidět. Kromě toho, jestliže by odcházela plačící, recepční či policisté u vchodu by se jí ptali, co se stalo. Jestliže poškozená použila větu „To nemůžeme.“, jen těžko si lze představit, že by se tak stalo v situaci směřující k jejímu znásilnění. Namítal, že následný společný oběd poškozená sama navrhla (napsala „OK, pojďme zítra na oběd.“). Je otázkou, co o průběhu inkriminovaného večera řekla své matce a svému příteli, XX. Má za to, že elektronická komunikace poškozené s přítelem nenaznačuje, že by mělo dojít k něčemu tak zásadnímu, jako je znásilnění. Fotografiemi pořízenými XX v kancelářských prostorách XX dokládal, že poškozená XX (poškozená je na nich zpravidla v přítomnosti jiných osob a většinou se usmívá). S obžalovaným ostatně v elektronické komunikaci i flirtovala, což dokládal např. jejími e-maily: „Čauky, mňauky“ nebo „XOXO (na přání XX)“, přičemž XOXO je anglická zkratka pro „hugs and kisses“, tedy objetí a polibky. E-maily jsou nedatované, dle obžalovaného k nim patří data 21. a 22. 3. 2018. Namítal, že 22. 3. 2018 s ním byla poškozená i na večeři v McDonaldu, což dokládal fotografií s tímto datem z elektronické komunikace. Poškozenou tvrzený zásah do její intimní sféry zpochybňoval i tím, XX. Jestliže poškozená předložila elektronickou komunikaci obsahující omluvu obžalovaného, nejde o omluvu za pokus znásilnění, ale za to, že XX, což bylo neprofesionální, a obžalovaný měl navíc obavu, aby to poškozená neřekla jeho přítelkyni. Namítal, že mediální pozornost není poškozené nepřijemná – dokládal, že opakovaně reagovala na příspěvky na sociálních sítích týkající se této věci, před tím, než se věcí začala zabývat televize, hovořila s médii. Namítal i vliv mediálně prezentovaných příběhů jiných dívek na výpověď poškozené. XX
14. K dotazům pak obžalovaný doplnil, že před návštěvou baru šli s poškozenou XX a poté dolů do baru v suterénu po schodech, když se vraceli pro věci poškozené, jeli výtahem, stejně tak při odchodu poškozené XX z budovy vůbec. Ten večer byli v prvním patře pouze XX, nikde jinde, ani v XX. Poškozená o ní ale věděla, protože ji využívala XX. Spolu s ní tam byla i další XX slečna M., dále slečna K. a asistentka obžalovaného N.B. Se slečnou M. měl obžalovaný korektní a čistě pracovní vztah. Věrohodnost výpovědi poškozené, která uváděla, že obdobné problémy jako ona měla XX i E.M., obžalovaný zpochybňoval e-mailem od spolužačky E. M. z dubna 2018, z něho plyne, že E. M. jí XX doporučila. Zpochybňoval také tvrzení poškozené, XX.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

15. Obžalovaný ve svých vyjádřeních poukázal na tuzemskou i zahraniční judikaturu vztahující se k trestnému činu znásilnění, do spisu založil i neautorizované překlady zahraniční odborné literatury k tomuto tématu.
16. K dotazům soudu obžalovaný uvedl, že pokud jde o motiv, který by poškozené mohly mít k tomu, aby na něj podaly trestní oznámení, může jen spekulovat. U poškozené XX označil za motiv zisk, když poškozená požaduje náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 200 000 Kč, přičemž svědek S. uvedl, že poškozená XX. U poškozené XX s ohledem na závěry znaleckého posudku znalkyň L. a Z. za motiv označil získání zájmu okolí, pocit výjimečnosti jako účastník vyšetřovaného případu. Zpochybňoval i ženskou solidaritu, kterou zmínila svědkyně PhDr. M., Ph.D., XX, když z prvního publikovaného článku k jeho osobě, který inicioval oznámení poškozené na policii, „nezbylo nic, všechno je pravomocně odložené, k trestnému činu nedošlo“. U poškozené XX též s poukazem na zpracovaný znalecký posudek označil za motiv ziskovost v obecném smyslu, argumentoval i snahou zakrývat nevěru (výčitky z líbání ve výtahu).

Důkazy k bodu I. rozsudku (poškozená XX)

17. **Poškozená XX slyšena jako svědkyně** vypověděla, že s obžalovaným, jehož obdivovala XX, se seznámila v roce 2016 přes Facebook, a to tak, že mu okomentovala nějaký příspěvek, a on jí na to odpověděl. Přidal si ji do přátel, psal, že se s ní chce potkat v Praze, a od začátku chtěl, aby u něj přespala, psal i něco i tom, co by měla mít na sobě za oblečení; dnes už by z těch práv pochopila, že chtěl víc, než si jen popovídat. Věděl, že jí je 17 let. Přespání u něj poškozená v konverzácích odmítala, byla domluvená s kamarádkou K.M., že případně přespí u ní. Nakonec se sešli u Národního divadla a šli do nějaké vinárny, obžalovaný měl víno, vypil asi jednu sklenici, a poškozená si možná kvůli sociálnímu tlaku víno také objednala, ale nemyslí si, že by ho vypila, protože v té době vůbec alkohol nepila. V jednu chvíli pak obžalovaný odešel na toaletu a když se vrátil, rychle mluvil, poškozené odsekával. Řekl, že půjdou k němu do bytu si dát pizzu k večeři. Žádnou láhev vína tam s sebou poškozená nebrala. V bytě ve vedlejším pokoji byl nějaký spolubydlicí, byl hlučný a otevřenými dveřmi byl u něj na stole vidět nějaký alkohol a možná i drogy, byl tam takový bílý prášek. Poškozená s obžalovaným byli v pokoji obžalovaného, snědli pizzu, poškozená pak stála někde u okna nebo u televize a dívala se směrem od obžalovaného. XX.
18. Ihned poté se poškozená se svým zážitkem svěřila kamarádce K.M. a o něco později druhé kamarádce R.Š. Ještě než vyšel článek, na který reagovala, se svěřila i svým dvěma tehdejšími partnerům. XX. Do spisu poškozená založila screenshoty, ofocené výňatky z její konverzace s obžalovaným, dělala si je proto, že je posílala K.M. Konverzaci jinak smazala.
19. Několik dní po události si s obžalovaným psala, myslela si, že se bude cítit líp, ale cítila se špatně, a nakonec si ho impulzivně na Facebooku zablokovala, konverzace s ním smazala XX. Potom si ho zase odblokovala, ale první kontakt (s výjimkou náhodného setkání na koncertě v Lucerně v roce 2017 nebo 2018, kdy jí přinesl pivo, které ani nepila) měli až v okamžiku, kdy obžalovaný na svých stránkách na Facebooku sdílel něco o Me Too kampani, která v tu dobu probíhala v USA. Psal, že se bude snažit zabránit, aby se to samé dělo i v České republice. Poškozená, když to viděla, se naštvala a napsala mu, že mu taky řekla „NE“, jenom tuto pasivně agresivní zprávu. Obžalovaný na to zareagoval, působilo to, že má strach, chtěl se s ní hned potkat, což odmítla. Pak spolu zase dlouho nekomunikovali. Až koncem roku 2020, XX. Obžalovaný jí zatelefonoval a ptal se, co se stalo, že si skoro nic nepamatuje. Byl překvapen, když mu poškozená řekla, že by s tím mohla jít na policii, a říkal, že se cítí strašně špatně a že je teď lepší člověk. A toto byl poslední kontakt poškozené s obžalovaným.
20. Událost s obžalovaným měla dopad na budoucí život poškozené. XX. Řekla mu pouze to, že jí ublížil, a stále má proto problémy XX.

21. Poškozená se rozhodla svůj případ zveřejnit, protože XX přemýšlela nad tím, jestli to obžalovaný nedělá dál. XX. Když však vyšel ten článek, a ostatní dívky konečně taky něco řekly, přišlo jí, že je to příležitost, kdy to může udělat také, a zabránit tak tomu, aby se to stalo znova. V tomto úmyslu ji podpořil i přítel. Rodičům se svěřila den před tím, než mluvila s novináři. XX
22. Ve svém prohlášení o dopadech trestného činu na její život ze dne 30. 1. 2023 poškozená XX uvedla, že zážitek s obžalovaným ji ovlivnil XX.
23. **Svědkyň K.M.**, kamarádka poškozené XX, vypověděla, že spolu s poškozenou k obžalovanému vzhlížely, měly rády jeho vyjadřování XX. Poškozené se na nějaký její příspěvek ozval a ona za ním jela do Prahy; v žádném případě to nebrala jako rande. Předtím mluvily o tom, že v ten den by poškozená mohla přespat u svědkyně, nicméně bezprostředně před cestou do Prahy svědkyně poškozené řekla, že spaní u ní úplně neklapne, protože svědkyně bude u svého přítele. Poškozená proto připouštěla, že by přespala u obžalovaného, zároveň ale byly domluvené, že poškozená může svědkyni kdykoli zavolat a spolu něco vymyslí. V inkriminovaný den jen poškozená svědkyni potvrdila, že se sešli a jsou ve vinárně, pak telefonovala až druhý den pozdě odpoledne nebo večer. Nebyla v psychické pohodě, byla vystrašená, vystresovaná a říkala, že z vinárny šli do jeho bytu, kde byl ještě nějaký spolubydlící. Obžalovaný XX.
24. Svědkyně se poškozené ptala, jestli to chce nahlásit. Říkala, že ne, že se bojí, nechce to řešit, chce jít domů, lehnout si do postele a nemyslet na to. Impulem pro oznámení události byly pro poškozenou články, které vyšly na internetu. Tížilo ji, že by se to mohlo stát někomu dalšímu, ale měla strach, že jí hromada lidí neuvěří, protože obžalovaný byl XX. I když z doslechu věděla, že není jediná, které se něco takového stalo, bála se, že bude jediná, která s tím vyjde na povrch. Když viděla, že několik jiných dívek zveřejnilo svůj příběh, usoudila, že to je pro ni nejlepší situace, kdy s tím může jít ven.
25. Po události s obžalovaným poškozená začala XX. Obě byly zvyklé, že případné pokusy chlapců o sblížení skončily tam, kde udělaly čáru, jejich „NE“ bylo vždy respektováno. S obžalovaným po této události poškozená několikrát komunikovala. Jednou se s ním spolu s poškozenou potkaly na koncertě v Lucerně, ale to se jen na dálku pozdravili a obžalovaný jim pak přinesl pivo, které si vzaly, obě se napily, protože měly žízeň, ale asi ho nevypily, protože ani jedna z nich ho moc nemusí. Vzhledem k prostředí, kde byly, a množství lidí, které tam bylo, je vůbec nenapadlo, že by v pivu mohlo něco být. Potom poškozenou naštvalo, že obžalovaný sdílel podporu hnutí Me Too, na veřejnost ukazoval, jak to podporuje, a tak mu poškozená po své zkušenosti napsala něco v tom smyslu, že ona s ním taky nic mít nechtěla. On jí pak snad volal a omlouval se jí, je možné, že jednou i poškozená zavolala jemu.
26. **R.Š.**, kamarádka poškozené XX, do **úředního záznamu o podání vysvětlení** uvedla, že poškozená se s obžalovaným seznámila na Facebooku. Když si ji přidal do přítele, byla nadšená, básnila o něm, že je to skvělý XX. Začali si psát, obžalovaný ji přemlouval, aby za ním přijela do Prahy, měl k tomu i nějaké řeči, jak se má obléknout. R.Š. k tomu byla skeptická, ale poškozená si s obžalovaným dohodla schůzku a vypravila se do Prahy. Měla po ní přespat u další kamarádky K.M., ale řešily i to, že může přespat i u R.Š. Asi měsíc poté se jí poškozená svěřila, že se s obžalovaným sešli ve vinárně, kde si nejdřív příjemně povídali, pak obžalovaný odešel na toaletu a po návratu byl jak vyměněný. Poškozená dovozovala, že si dal nějakou drogu. Nicméně souhlasila, že půjdou k němu do bytu a dají si tam pizzu. Říkala, že v bytě byl i spolubydlící jménem S., XX. Poškozená s obžalovaným potom seděli v pokoji obžalovaného a jedli pizzu, na to se obžalovaný XX. Od té doby jí obžalovaný několikrát psal a volal, poškozená mu taky asi jednou nebo dvakrát napsala. Obžalovaný se během komunikace dle sdělení poškozené ujišťoval, zda je poškozená v pohodě a zda na ni netlačil. Když se obžalovaný vyjádřil, že podporuje kampaň Me Too, poškozená mu napsala zprávu ve stylu, že mu taky říkala, že to nechce. XX Poškozená zjistila, že obžalovaný sleduje její spolužačku A.F., tak jí dne 18. 5. 2016 poškozená oslovila a chtěla ji varovat. A. nicméně odepsala, že s ním chodí jen do školy, a vyzvala

poškozenou, ať dává pozor spíše na sebe. Poškozená odepsala něco ve stylu, že už je pozdě, že to špatně dopadlo. XX. K předmětné události došlo někdy mezi únorem až koncem května 2016, poškozené XX bylo v té době 17 let.

27. Na **úřední záznam o podaném vysvětlení** byl vyslechnut i **M.S.**, který uvedl, že s XX se poznal v roce 2015 nebo 2016. Stěhoval se v té době do Prahy do bytu v ulici XX a zhruba po dvou měsících se tam nastěhoval i obžalovaný. K poškozené XX uvedl, že ji nezná (byla mu předložena její fotografie), s obžalovaným ji nikdy neviděl. XX. Obžalovaný míval na bytě slečny, avšak M. S. nezaznamenal, že by tam docházelo k něčemu protiprávnímu. Slečna ráno obvykle udělala snídani, pozdravila a šla domů.
28. Jako **svědek** byl ve věci vyslechnut **T.J.B.S.**, který uvedl, že poškozenou XX poznal v listopadu 2016 a až do července 2019 spolu udržovali romantický milostný vztah. Poté jej po vzájemné dohodě přerušili a zůstali přáteli. XX. Zmiňovala setkání v baru, kde odmítala pít alkoholické nápoje, poté šli k té osobě domů, XX. Poté, co se rozešli jako partneři, zůstali spolu v kontaktu, ale vídají se tak jednou za 4 – 6 měsíců. Stále spolu sdílejí intimní věci ze svých životů ve smyslu toho, jak se jim daří a co dělají. Svědek ví, že u poškozené došlo k nějakým změnám XX. Někdy před dvěma měsíci se svědkovi svěřila, že příběh o znásilnění, která mu vyprávěla, se stal více ženám v Praze a že tyto další oběti vznesly proti tomu pachateli obvinění a došlo k soudnímu procesu. Neříkala mu, co sama před soudem vypovídala. Mluvili jen o formalitách a pomohla mu s předvoláním.
29. Obžalovaný ke svědkově výpovědi namítal, že XX.
30. Obžalovaný k tomuto skutku také doložil fotografii poškozené XX, kterou pořídil dne 24. 3. 2016 ve vinárně. Poškozená sedí u stolku, usmívá se, oblečena je v džínách a tmavém tričku, před sebou má sklenici na stopce s čirým nápojem a mobilní telefon. Dále obžalovaný do spisu založil elektronickou komunikaci mezi ním a M.S. ze dne 25. 3. 2016 v 16.12 hodin, kdy se M. S. ptá „co včera kunda?“ a obžalovaný odpovídá „myslíš to že odjede? rozjela nějaký kecý o citech, tak jsem dojedl poslední kus pizzy a usnul, za mě dobrý“.
31. V hlavním líčení byl proveden i důkaz printscreeny elektronické komunikace mezi obžalovaným a poškozenou předcházející jejich schůzce ve vinárně a navazujícím událostem. Obžalovaný chce, aby u něj poškozená přespala a vzala si na sebe sukni, ta potvrzuje setkání, ale přespání i sukni odmítá: „Hele, jestli mě chceš poznat, tak se zítra uvidíme, nevím, proč bych tam měla zůstat, třeba tě ani nebude bavit se se mnou bavit. Když to bude dobrý, tak se uvidíme zas. Nevím, kde je problém.“, „Ale nevezmu si žádnou sukni“, obžalovaný to označuje za pubertální řeči. Obžalovaný dále píše, že dost limitující bude věk poškozené a její zkušenosti, poškozená poté obžalovanému potvrzuje, že jí je 17 let, a opakovaně se dotazuje, co od jejich schůzky obžalovaný čeká. Obžalovaný odpovídá, že po ní nic chtít nebude, a že se mu líbí, jak to řeší jako pubertáčka.
32. Doložena byla i elektronická komunikace mezi poškozenou a A.F. ze dne 18. 5. 2016, poškozená píše: „Ahoj, já si všimla té fotky, že tě XX sleduje, já ti nechci jakoby nic radit nebo tak, ale on mi začal psát a tak a byla jsem s ním v Praze a jen jsem ti chtěla říct, aby ses od něj držela dál, kdyby začal to stejný s tebou. To se hrozně blbě říká, já tě nechci nějak ovlivňovat.“ A.F. odpovídá, že s obžalovaným jen chodí do školy, nikam by za ním nejela, a nabádá poškozenou, aby ona sama – taková hezká holka - nejezdila za kluky, které nezná, protože „by to mohlo blbě dopadnout“. A poškozená reaguje: „taky to blbě dopadlo, jo byla to strašná strašná hloupost, ale přemlouval mě hrozně dlouho a já si řekla no tak proč ne, no, ale jsem fakt hloupá“.
33. Další komunikace je ze 14. 11. 2017. Obžalovaný na sociálních sítích oznamuje, že finančně podpořil kampaň proti sexuálnímu násilí. Poškozená XX na to reaguje: „Já ti ale taky řekla ne“ Obžalovaný odpovídá: Nevzpomínám si moc, co jsme spolu prožili. Nicméně pokud jsi z toho neměla dobrý pocit, tak se velmi a upřímně omlouvám.“ Souvislost pak má i komunikace z 20. 11. 2020, kdy poškozená píše obžalovanému: „Víš, že to, co jsi mi udělal, nebylo v pořádku, a že

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vráčová.

se s tím už 6 let každý den vypořádávám. Nebo si toho ani nejsi vědom(?)“. Obžalovaný poté žádá o telefonní číslo s tím, že poškozené zavolá.

34. K osobě poškozené XX byl vypracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví**, odvětví psychiatrie a psychologie, příbrání znalci pak byli u soudu vyslechnuti. Z posudku vyplývá, že XX.
35. U poškozené XX. Její obecná věrohodnost je dobrá. Nebyl zjištěn sklon ke zkreslování výpovědi. Obsahově vypověděla před znalci v souladu se svou předchozí výpovědí, výpověď nerozšiřovala, objevily se přiléhavé detaily, emoční doprovod byl přiměřený sdělovanému. Bez známek nadsazování či zakrývání, nebyla zjištěna motivace, proč by mluvila nepravdu. XX.
36. Psychologickým vyšetřením bylo zjištěno, že XX.
37. Znalci tyto závěry stvrdili před soudem XX.
38. K dotazům obhajoby směřujícím k tomu, zda poškozená nemohla svou prezentaci před znalci ovlivnit s využitím své vysoké inteligence a studia XX. Výpověď poškozené byla autentická, nic nenasvědčovalo tomu, že by si cokoli předem nastudovala či připravovala, poškozená se prostě podvolila znaleckému zkoumání tak, jak to po ní chtěli, a výsledek tomu odpovídá. Znalci nemají žádné indicie pro to, aby mohli tvrdit, že informace, které jim podala, by nemusely být pravdivé. Tzv. hluchá místa poškozená ničím nezaplňovala (např. příběhy jiných dívek, které si přečetla po medializaci kauzy), tam uváděla, že si to nepamatuje. Při posuzování skutku je třeba přihlížet k tehdejší XX. Obžalovaný byl pro ni vzorem, byl to XX, veřejně významná osobnost, vystupoval jako gentleman, nebyl to pro ni úplně cizí člověk. XX. Poškozená si také nepřeje být v roli oběti XX. Chtěla by být zvládající a překonat to. Jestliže rodiče neinformovala, že jede za obžalovaným a kde bude spát, je to v rámci normy, je běžné, že dospívající řekne rodičům něco jiného, než udělá.
39. Jako podklad pro zpracování shora uvedeného znaleckého posudku byla vyžádána zpráva psycholožky Mgr. J.T., z níž mimo jiné vyplývá, XX.

Důkazy k bodu II. rozsudku (poškozená XX)

40. **Poškozená XX v procesním postavení svědkyně** vypověděla, že obžalovaným se poprvé setkala na akci v Lucerně a poté v inkriminovaný večer v kavárně Cross, kam přišla se svou kamarádkou K.H. Poškozená zde měla vinný střik. Obžalovaný tam byl středem pozornosti, bylo znát, že jeho kamarádi ho respektují, ale bavil se hodně i s poškozenou. Potom objednal taxi s tím, že se pojedou k němu domů. Poškozená se cítila nedůležitá, nikdo se jí na nic neptal, obžalovaný jí prostě vzal kolem ramen a „Pojď, jedem.“. Odjelo jich šest – obžalovaný, jeho kamarád V., poškozená s K.H. a ještě jeden pár – muž a žena. Poškozená s kamarádkou v bytě nechtěly pít alkohol, ale pořad to bylo „nedělej, napij se, nekaž večer, nekaž zábavu“, tak poškozená pít alespoň předstírala. Možná i zde vypila nějaký vinný střik, ale opilá se necítila. Pár, který s nimi přijel autem, někam zmizel, a obžalovaný začal líbat kamarádku poškozené, ta ho však odstrčila. Kamarádku pak vzal V. a odešli spolu z pokoje. Poškozená s obžalovaným si sedli na gauč a bavili se, poškozené přišlo, že je zajímavé s ním vést konverzaci. XX.
41. Potom odešel z místnosti a když se vrátil, lehl si na kraj postele, nijak s poškozenou nekomunikoval, prostě přišel spát. Poškozená XX pak ale usnula a když se ráno probudila, pobalila si věci, odešla z bytu, zjistila, kde se nachází a odjela XX. Obžalovaný se před jejím odchodem vzbudil, něco říkal, ale co, to si poškozená nepamatuje. Pamatuje si, že s obžalovaným si pak psala, dokonce hned ten den, nepamatuje si, o čem, ale nereagovala na to, co se stalo, nepsala mu, jak se cítí, neřekla to ani K.H., měla pocit, že to nemůže nikomu říct a že na to nemá ani slovník. XX. K. ale tvrdila, že to byl fajn večer, tak se poškozená rozhodla, že to bude říkat taky (až po letech se dozvěděla XX). Obžalovaný nebo jeho kamarád pak ještě K. psali, že by si mohli akci zopakovat, ale bez toho chlastu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

42. Když vyšly články na Alarmu, poškozená XX. Rozhodla se, že to nejprve řekne svému tehdejšímu příteli, což učinila. Velmi je to sblížilo, protože přítel pochopil XX. S jeho podporou se rozhodla, že půjde na policii, získala pocit, že to může říct, protože není jediná, budou jí věřit a může tak i někomu pomoci. Na policii se k ní chovali velmi vstřícně, dostala tam i kontakt na svoji budoucí zmocněnkyni.
43. Na policii poškozená také uvedla, že s obžalovaným po předmětné události komunikovala prostřednictvím elektronických zpráv, a že se asi měsíc poté znovu setkali. Po nějaké době se jí dostal do rukou nějaký dokument, v němž obžalovaný uvedl, že to mělo být hned den po tom. Přišlo jí, že to není možné, že mezi jejich setkáními uběhla nějaká doba. Mohla si to zkusit ověřit v jejich instagramové komunikaci, ale nechtěla se na ni dívat, a tak připustila, že to bylo den po tom. Tehdy spolu byli v kavárně Mlýnská na Kampě a obžalovaný navrhl, že pojedou k němu. V souvislosti s tím si pak poškozená vybavuje, že začala zmatkovat, obžalovaného nechala sedět v té kavárně, že ještě musí něco zařídit, a šla domů XX. Pamatuje si, že obžalovaný přišel v barevném kostkovaném kabátě, velmi si ho považoval, a řešil, kam si ho může dát, aby mu ho štěně, které poškozená měla, nezničilo. Nepamatuje si, zda obžalovaný přišel sám nebo se pro něj vrátila do kavárny. I další události má poškozená v mlze. XX. Poté si pamatuje, že společně odešli z bytu, na zastávce se rozloučili a poškozená jela tramvají do školy. Nepamatuje se, že by poté ještě byla v jeho bytě XX, nepamatuje si, že by se poté vůbec ještě sešli. K fotografii z tramvaje ze dne 26. 3. 2017, na níž je spolu s obžalovaným, uvedla, že si vůbec nepamatuje, kdy a kde spolu takto byli. Nepamatuje si, že by posílala obžalovanému nějakou SMS o tom, že si u něj doma zapomněla nabíječku na telefon, nedokáže vysvětlit, jak by se tam nabíječka dostala.
44. Když se nakonec rozhodla zprávy přečíst a udělala to, zjistila, že evidentně se to snažila vytěsnit, protože když šla na policii, tak měla za to, že spolu až tak moc nekomunikovali. Při čtení zpráv se jí to ale začalo vybavovat, vzpomněla si, že přesně takhle si psali, domlouvali se na setkání, ale poškozená si nepamatuje, že by se potom někdy viděli, že by spolu někam šli, a to ani s tou kamarádkou. V těch zprávách obžalovaný třeba napsal „Pojďme někam.“ A poškozená odpověděla „Nemůžu, jsem v XX.“ Obžalovaný reagoval, aby dala vědět, až bude v Praze, přičemž poškozená mu skutečně dala vědět. XX.
45. V době události s obžalovaným v listopadu 2016 XX, v době po inkriminovaném zážitku se necítila dobře, XX.
46. Pomohla jí i následná změna prostředí, konkrétně studium vysoké školy XX. S červeným diplomem vystudovala XX.
47. Ve svém prohlášení o dopadech trestné činnosti na svůj život poškozená uvedla, že vyšetřování jí pomohlo pojmenovat, co se jí stalo, a jaký to na ni má dopad. XX.
48. Poškozená se ve své výpovědi se též vyjádřila i ke svému znaleckému vyšetření v přípravném řízení. Bylo provedeno ve dvou termínech, každou znalkyní zvlášť. Na první schůzku přišla pozdě, protože vlak měl zpoždění, znalkyně proto byla velmi nepříjemná a omluvy poškozené odbyla tím, zda si poškozená uvědomuje, že není jediná a že na ni nemůže čekat celý den. Pak ji posadila do rohu místnosti, sama seděla za počítačem, zcela chladně kladla nějaké otázky a něco si tam ťukala, jen občas se na poškozenou podívala. Z jejího přístupu byla poškozená natolik rozhozená XX. Strašně mockrát se znalkyně ptala, jestli k tomu chce poškozená něco dodat. Poškozená občas něco řekla, ale většinou nic, protože k tomu vlastně nic dodávat nechtěla. Znalkyně prostě pořád jen psala a pak se s poškozenou rozloučila. Ta z toho byla úplně hrozně špatná a s pláčem volala své zmocněnkyni. K druhé znalkyni už šla poškozená ve stresu a s dostatečným časovým předstihem, přišla zbytečně brzo, a tak ještě čekala venku na lavičce. Znalkyně jí pak dala vyplnit nějaký písemný test, který měl strašně otázek, a poslala ji na chodbu, ať tam test vyplní a pak na ni zaťuká. Na chodbě seděli i jiní lidé, mezitím prošel i nějaký muž a šel ke znalkyni do ordinace. Jedné z otázek poškozená nerozuměla, tak zaťukala na znalkyni, která přišla a vágně poškozené otázku vysvětlila, aniž by to poškozená pochopila. Poškozené to

celé přišlo hrozně divné, a tak test rychle vyplnila, hlavně, aby to měla rychle za sebou a mohla jít pryč. Když poškozená test dopsala, znovu zaklepala, test odevzdala a odešla.

49. Za souhlasu obžalovaného a státní zástupkyně byly k důkazu přečteny **úřední záznamy o vysvětleních podaných K.H. a V.N.**
50. **K.H.**, spolužačka poškozené, vypověděla, že dne 7. 11. 2016 byla s poškozenou XX v klubu Cross, a to ve společnosti obžalovaného, s nímž se asi měsíc předtím seznámily, a dalších osob. Obžalovaný se před tímto setkáním speciálně dožadoval přítomnosti poškozené. Po nějaké době klub opustili, bylo jich celkem šest, poškozená, K.H., obžalovaný, jeho kamarád V. a další kamarád s holkou. Obžalovaný řekl, že by ještě mohli mít večírek nebo afterpárty u něj doma, tak jeli taxíkem k němu do bytu. Obžalovaný s kamarády cestou nakoupil nějaký alkohol. V bytě seděli všichni v jednom pokoji a povídali si. K.H. s poškozenou už nechtěly moc pít. Párkrát si tam z nich dělali srandu, že mají pít, že to nic není, prostě se to opakovalo, a tak s K. pily. XX. Pak se s obžalovaným bavila jen poškozená, K.H. šla jinam. To, co se poté poškozené stalo, ví až z jejího vyprávění, svěřila se jí, až když to propuklo v médiích. Poškozená říkala XX. Také říkala, že obžalovaný se jí po tom večeru ozval, jestli se nesejdou. Chtěl přespat u poškozené, jí to bylo divné, když obžalovaný bydlel v Praze, ale nějak to neřešila. XX.
51. **V.N.**, kamarád a spolubydlicí obžalovaného, potvrdil, že se účastnil akce v klubu Cross a následně byl společně s poškozenou XX, její kamarádkou K., obžalovaným a dalšími lidmi u obžalovaného v bytě. Cestou zakoupili alkohol. V bytě si pak povídali v pokoji u obžalovaného, pak se to nějak spárovalo. V.N. šel do kuchyně s K.H. XX. Pokud jde o poškozenou a obžalovaného, před odchodem do kuchyně viděl, že se líbali, přišlo mu to normální. Druhý den V.N. odcházel brzy do školy, poškozenou už neviděl. Obžalovaný mu jen řekl, že měl sex, ale žádné podrobnosti asi neuváděl. V.N. uvedl, že nikdy nebyl svědkem toho, že by obžalovaný byl agresivní vůči ženám.
52. U hlavního líčení pak byl vyslechnut **svědek R.M.**, který byl od října 2018 do konce roku 2021 partnerem poškozené XX. Vypověděl, že XX. Po nějaké době poté, co se mu svěřila se zážitkem s obžalovaným, XX. Vzhledem k dobré komunikaci už v době jejich vztahu však zůstali přáteli a jsou jimi dosud. Dále svědek uvedl, že poté, co v Alarmu a v Deníku N vyšly články o obžalovaném, se s poškozenou začali bavit o dívkách, jejichž příběhy byly zveřejněné, a po několika dnech se poškozená svědkovi svěřila, co se stalo jí, že šli ve čtyřech na koncert, poté k obžalovanému domů a obžalovaný ji znásilnil. Podrobnosti nepopisovala, ale použila přímo termín znásilnění. Dlouze hovořili nad tím, jestli má svůj zážitek sdělit policii nebo médiím. Závažnost věci byla svědkovi stále víc a víc jasná a za nejlepší variantu považoval jít na policii a oznámit to. Pro poškozenou to bylo nejprve těžko pochopitelné, měla i obavy z toho, co na to řekne rodina (XX), ale výsledkem diskuse nakonec bylo, že tam půjde; chtěli tak podpořit ženy, jejichž příběhy byly zveřejněné v novinách. Svědek poškozenou na policii doprovázel. Ráno, než tam šli, jí pak k tomu musel docela nutit, protože si nebyla jistá, že je schopná o tom znovu mluvit. Dovnitř s ní nešel, čekal v kavárně. Doplnil, že ví, že se poškozená s obžalovaným setkala dvakrát XX. Řešili to i po zveřejnění případu s obžalovaným, ale došli ke konsenzu, že se to pokusí vyřešit sami doma. Svědek uvedl, že s poškozenou zběžně mluvil o tom, co bude u soudu vypovídat, ale v tom smyslu, že nemá se soudním procesem žádnou zkušenost, a poškozená mu řekla, že má odpovídat na otázky, které mu budou kladeny, a nemá říkat nic moc navíc. Sám ostatně předpokládal, jak budou tyto otázky směřovány, a snažil se vnitřně připravit na to, že na ně bude muset odpovědět.
53. Z výpovědi **svědkyně PhDr. S.M., Ph.D.** a též písemné zprávy, kterou v této věci zpracovala, bylo zjištěno, že od ledna 2023 je psychoterapeutkou XX. Svědkyně při práci s poškozenou využívá nejen svého psychologického vzdělání, ale i svých znalostí soudní znalkyně věnující se převážně dětským a nezletilým obětem trestných činů a též zkušeností z XX, pro něž několik let pracovala jako dobrovolný poradce. Podrobnosti skutkového děje, při němž mělo dojít ke

znásilnění, nezná, pro terapeutický proces je ani znát nepotřebuje. Má pouze dílčí informace z vyprávění poškozené. Jako terapeutka však nemá žádnou pochybnost o tom, že poškozená jí popsala to, co skutečně prožila, což opírá o zcela konkrétní argumenty. Silným faktorem její věrohodnosti je, že před tím, než došlo k oznámení trestného činu, se svěřila svému tehdejšímu příteli. Důležitá je i motivace, která je u ní čistě altruistická, jíž je pomoc dívkám, o kterých se psalo v médiích, ze soudního projednávání věci nemá žádný zisk. XX.

54. XX. Přispívá k tomu i vedené trestní řízení, obžalovaného vnímá poškozená v této kauze jako zcela nepředvídatelného. Jeho chování považuje za neférové, nechápe, že obžalovaný prezentuje XX.
55. Svědkyně dále vypověděla, že poškozená XX. Poškozená nyní může mít pocit satisfakce, úlevy, že se věc řeší a že se jí věří. XX.
56. Jde-li o okolnost, že poškozená o své zkušenosti promluvila až po letech, svědkyně uvedla, že hlavní motivace oznámení předmětné události byla u poškozené trochu naivní, altruistická, chtěla pomoci ostatním dívkám, byla v tom i ženská solidarita. Pocit, že člověk není sám, přináší úlevu a posiluje. Kdyby se případ mediálně neprobíral, možná by tu motivaci ani neměla, anebo by nedostala sílu věc nahlásit jako většina obětí sexuálního násilí.
57. Poškozená se před svědkyní zmínila i o tom, že XX.
58. Průběh znaleckého vyšetření v přípravném řízení a pocity z něj popsala poškozená před svědkyní shodně jako před soudem, znalecký posudek měla svědkyně též k dispozici. Uvedla, že na základě toho, jak znalecké vyšetření popsala poškozená, usoudila, že nebyly dodrženy základní zásady pro práci s klientem znaleckého zkoumání; zvláště u traumatizovaných obětí je velmi podstatné, aby znalci přistupovali k obětem empaticky a citlivě. Poškozenou atmosféra u znalkyň uzavřela spolupráci, takže odpovídala stručně, dotazníky nevyplnila kvalitně, chtěla to mít za sebou, tak tam prostě něco zaškrtala.
59. **V přípravném řízení** byl na základě zadání policejního orgánu k osobě poškozené XX zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie**. Přibrané znalkyně dospěly k závěru, že u poškozené XX.
60. Znalkyně se dle zadání policejního orgánu vyjádřily i ke specifické věrohodnosti poškozené, XX.
61. V reakci na shora uvedený znalecký posudek poškozená XX již v přípravném řízení založila do spisového materiálu **odborné vyjádření z oboru psychologie** zpracované psychoterapeutkami PhDr. D.P. a Mgr. N.S.F. Vyplývá z něho, že s poškozenou XX provedly psychoterapeutický rozhovor a seznámily se se shora uvedeným posudkem, přičemž jeho závěry shledaly nesprávnými, poukázaly na to, že XX. Psychoterapeutky proto doporučily zpracování nového znaleckého posudku k osobě poškozené, stávající posudek označily jako částečně předsudečný a poškozující.
62. Znalkyně označily závěry odborného vyjádření za irelevantní, namítly, že terapeutky nejsou znalkyněmi a směřují obecnou věrohodnost se specifickou, s posouzením osobnosti i s diagnózou.
63. V řízení před soudem pak byl vyžádán **nový znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie**, jehož zpracování bylo zadáno jiným znalcům. Tito znalci (viz znalecký posudek a výpověď znalců před soudem) dospěli k závěru, že poškozená XX.
64. Aktuální vyšetření nezjistilo známky nadsazování či zakrývání, motivaci mluvit nepravdu, patologickou lhavost ani konfabulace. Předchozí výsledky a výsledek před znalci byly z psychologického hlediska obsahově v souladu, klíčové jádro bylo vždy totožné. Poškozená uváděla totožné detaily, které byly emočně ukotvené. Objevují se opakované příklady použití přímé řeči. XX.

Shodu s prvpisem potvrzuje Anna Vrácovská.

65. Jestliže znalci v posudku zmiňovali soulad výpovědi poškozené v přípravném řízení, před soudem a před znalci, výpovědi před znalci mínili především výpověď při svém znaleckém vyšetření. Mezi výpověďmi poškozené při prvním a druhém znaleckém vyšetření jsou dílčí odlišnosti, které však znalci nevnímají jako zásadní a přisuzují je jednak delšímu časovému odstupu od události a jednak určité neobratnosti poškozené v komunikaci.
66. Znalci k tomu vysvětlili, že poškozená XX.
67. Poškozená XX.
68. Pokud k jednání obžalovaného došlo, pak mělo vliv na následné dlouhodobé snížení kvality života poškozené XX.
69. Poškozená XX. Forenzně významný vliv alkoholu na její schopnost se orientovat správně v nastalé situaci v době incidentů znalci nepředpokládají. XX.
70. Znalci se seznámili s obsahem a závěry předchozího znaleckého posudku k osobě poškozené XX. Jsou v souladu s některými výsledky předchozího znaleckého zkoumání XX. Co se týká specifické věrohodnosti, znalci ji nestanovili s poukazem na to, že není jejich úkolem hodnotit důkazy. Znalci se neztotožňují s některými charakteristikami a jejich interpretacemi, které vedly předchozí znalkyně k jejich závěru XX. Odborné odlišnosti v posudcích znalci vysvětlili odlišnou situací, odlišnou úrovní navázání důvěry ze strany poškozené, časovým odstupem a současnou interpretací projevů posuzované s ohledem na její XX. Je možné, že předchozí znalkyně neměly dostatek informací nebo příliš nevzaly tuto hypotézu v potaz. Také důvěra má vliv na výsledek znaleckého vyšetření. Jestliže si znalci získají důvěru posuzované osoby, je pak tato osoba více autentická. O nedůvěře v daném případě svědčí nespolupráce poškozené – nejde zde o projev některého z rysů osobnosti poškozené (byla-li by např. negativistická, nemohla by být zároveň úspěšná ve své profesi), ale výraz vzájemné interakce mezi poškozenou a znalkyněmi v době znaleckého zkoumání a konkrétní situace v té době. Vše se mohlo odvíjet od napomenutí za pozdní příchod, od případných subjektivních potíží poškozené v té době, časového odstupu od události i řady jiných faktorů.
71. Noví znalci uvedli, že při jejich vyšetření se u poškozené neprojevily XX. I při novém znaleckém vyšetření si poškozená některé věci přesně nepamatovala, ale je třeba to vnímat jako důsledek ztráty paměťové stopy, a nikoli jako útěk do neodpovídání, projev nespolupráce či dokonce záměrného komplikování znaleckého vyšetření. XX. Výslovně uvedli, že poškozená je XX.
72. Nově přibrání znalci v posudku odpověděli na některé otázky položené obžalovaným. Uvedli, že přístup soudního znalce a psychoterapeuta se odlišuje jejich rolemi, funkcí a metodami práce. Cílem psychoterapeuta je zlepšení duševního zdraví klienta a jeho pozitivní rozvoj, cílem znalce je vyšetřit posuzovanou osobu, analyzovat dostupné materiály a odpovědět na otázky zadavatele. Prvý přístup je více podpůrný a na klienta orientovaný, druhý přístup více zaměřený na diagnostiku a analýzu dat a případu. Vyšetření nezjistilo žádnou zásadní změnu v prožitcích poškozené v průběhu času. Spíše mohlo v průběhu času dojít k rozumovému náhledu na skutek samotný a jeho negativní dopady do života poškozené. XX.
73. K dotazu, jak dalece je osobnost poškozené ovlivnitelná informacemi prezentovanými v médiích nebo sdělenými třetími osobami znalci odpověděli, že XX. K tomu, zda veřejně publikované příběhy jiných dívek mohly změnit nazírání poškozené na její vlastní prožitky, znalci odpověděli, že na základě těchto příběhů a zejména na základě policejního výsledku si poškozená posílila náhled na věc v tom smyslu, že se jednalo o nepřijatelné násilí, které není v pořádku, a že i ona byla obětí s analogickou zkušeností jako měly další dívky XX.
74. Vzhledem k tomu, že obžalovaný se v rámci své obhajoby zabýval i možným vlivem XX.
75. Vyšetření neprokázalo motivaci poškozené k falešnému obvinění obžalovaného. Z odborného znaleckého hlediska nebyly zjištěny žádné zásadní rozpory ve výpovědích poškozené. XX.

Shodu s prvpisem potvrzuje Anna Vrácovská.

76. Znalec psycholog se pak vyjádřil i k některým bodům doplnku vyjádření obžalovaného (č.l. 1092), které měli znalci k dispozici a kde může být dána souvislost s psychickými mechanismy.
77. Obžalovaný také položil znalcům otázku, jaký dopad na kvalitu života poškozené XX měla událost popsána poškozenou během její výpovědi u soudu dne 16. 2. 2023, kdy uvedla, že XX.
78. XX
79. Ke skutku týkajícímu se poškozené XX byly do spisu založeny printscreeny elektronické komunikace mezi obžalovaným a K.H. z počátku listopadu 2016, tedy před akcí v klubu Cross. Obžalovaný požaduje, aby K.H. s sebou vzala „XX“, bezpodmínečně na ní trvá, K.H. nakonec sděluje, že kamarádka přijde ráda a jmenuje se XX. Dne 8. 11. 2016 obžalovaný navrhuje, že by si mohli zopakovat „to co včera, akorát bez té chlastací fáze“. K.H. odepisuje, že si není úplně jista, zda chce včerejší noc opakovat.
80. V hlavním líčení byl proveden důkaz též poškozenou printscreeny elektronické komunikace mezi obžalovaným a poškozenou. Vyplývá z nich, že v březnu, červnu až říjnu a prosinci 2017, lednu a únoru 2018 a květnu 2019 si poměrně intenzivně psali. Sdělovali si, kde se nacházejí, co dělají, domlouvali si setkání. Výzvy ke schůzkám posílala i sama poškozená: „Kdy máš čas? Jsi v Praze?“, „Zajdeme na víno!“, „Můžem se sejít“, „Přijď, mám víno“ apod. K setkáním však pravděpodobně nedocházelo, nebo alespoň ne často či pravidelně, protože z komunikace se podává, že poškozená v té době již studovala v XX a z komunikace ze dne 27. 6. 2017 je zřejmé, že se nesetkali několik měsíců. Dne 30. 8. 2017 poškozená sdělovala, že už je v Praze a že se s obžalovaným uvidí 6. 9. 2017, v tento den však napsala, že nemůže přijít, protože mají rodinnou večeři. Dne 1. 12. 2017 poškozená napsala, že nějak není schopna přijet do Prahy. Dne 21. 12. 2017 píše, že je v Praze, ale do Indiga nepřijde. V navazující komunikaci se obžalovaný poškozené ptá, jak často bývá v Praze, poškozená odpovídá, že jednou, dvakrát do měsíce. O setkání svědčí jednoznačně pouze komunikace z března 2017: 26. 3. 2017 poškozená píše „20.20 přijíždím! Stíháš?“, načež 27. 3. 2017 posílá obžalovanému zprávu „Nechala jsem u tebe nabíječku“. S tím souvisí i fotografie obžalovaného a poškozené z tramvaje datovaná 26. 3. 2017 ve 23.00 hodin.

Důkazy k bodu III. rozsudku (poškozená XX)

81. **Poškozená XX slyšena jako svědkyně** vypověděla, že se zkontaktovali přes sociální síť, když obžalovanému okomentovala nějaký příspěvek XX. V inkriminovaný večer byla na koncertě se svým tehdejším partnerem a obžalovaný jí napsal, jestli by se nechtěla seznámit XX. Po koncertě, který končil ve 22 hodin, proto jela za ním, a asi tak ve 22.15 hodin se sešli XX. Potom šli nejdříve do baru v suterénu, kde ji obžalovaný seznámil se svou asistentkou a nějakými dalšími lidmi. Poškozená tam vypila asi jednu nebo dvě skleničky vína. Nevzpomíná si, jak dlouho se tam zdrželi. Obžalovaný jí pak chtěl ukázat XX, a tak spolu jeli výtahem do prvního nebo druhého patra. XX. Obžalovaný ji tam dovedl a cestou vtipkoval XX.
82. XX.
83. XX. Cestou z baru XX a pak cestou zpátky ven z budovy nepotkala žádné lidi, pouze paní na recepci. V patře neslyšela ani žádné hlasy lidí. V ten den na sobě měla asi sukni, tričko a nějaký kabát a kabelku. Pravděpodobně během pobytu v budově kabát a kabelku někde odložila, ale nepamatuje si, kde to bylo, úplně to vypustila. Nevybavuje si, kde si tyto věci při odchodu vzala, či zda jí je obžalovaný dal apod. Určitě ale odcházela s kabátem i s kabelkou, nic tam nenechala.
84. Venku šla na tramvaj, byla strašně rozrušená, a tak se cestou snažila dovolat svému příteli a rodičům. Ti jí to zvedli až na několikátý pokus, tak jim odvyprávěla, co se stalo, XX, a proto ji nějakí cizinci doprovodili skoro až domů. Příteli se nedovolala, pozdě v noci jí pak psal, dotazoval se, co se stalo, zda je poškozená v pořádku, a pak si volali. Maminka i přítel za ní poté přijeli a

psychicky ji podpořili. Když se případ medializoval, tak právě přítel ji popostrčil k tomu, aby svoji zkušenost zveřejnila.

85. Druhý den jí obžalovaný sám od sebe napsal, že se omlouvá, že ví, že to „přepálil“, vysvětloval, že za to může alkohol, a zval poškozenou na oběd, aby jí to vysvětlil a osobně se jí omluvil. Poškozená ho nechtěla vidět hned, tak mu napsala, že potřebuje čas, a zároveň k tomu obědu svolila. Potřebovala jeho vysvětlení, protože obžalovaný byl XX, a poškozenou by nikdy nenapadlo, že něco takového by takovýhle člověk mohl udělat, XX. Když se potom sešli, obžalovaný se jí skutečně omluvil a vyjádřil přání, aby to zůstalo mezi nimi XX. Ke komunikaci s obžalovaným XX poškozená připustila, že tehdy mohla použít zkratku XOXO. Ví, že to znamená objetí, nyní ji nepoužívá, ale tehdy jí bylo dvacet let a způsob komunikace měla určitě jiný.
86. U hlavního líčení poškozená též uvedla, XX.
87. Obdobně se poškozená k věci vyjádřila ve svém prohlášení o dopadech trestné činnosti na její život. Zdůraznila, že XX. Jednání obžalovaného pro ni bylo obrovské zklamání, protože jej uznávala jako autoritu a člověka, který dosáhl skvělých výsledků.
88. Za souhlasu obžalovaného a státní zástupkyně byla k důkazu přečtena výpověď **svědkyně P.K.** (matky poškozené XX) z přípravného řízení, která uvedla, že poškozená si někdy v roce 2018-2019 všimla, že obžalovaný XX. Tak to zkusila, zkontaktovala ho XX poškozená svědkyni v noci kolem 22. až 23. hod. opakovaně volala. XX.
89. V řízení před soudem byla jako **svědkyně** vyslechnuta i **E.M.** Uvedla, že XX. Měla ale pocit, že obžalovaný chtěl využít spíše toho, že současně byla XX. Ostatně sám jí řekl, že je tam proto, že je XX. A když zjistil, že toho nevyužije, tak svědkyni oznámil, že už nemusí dál chodit. XX.
90. K poškozené XX svědkyně M. uvedla, že XX.
91. Za účelem objektivního posouzení osobnosti poškozené XX, která uvedla, že je XX, si soud vyžádal **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie**; v přípravném řízení k její osobě žádný posudek vypracován nebyl. Příbrani znalci zjistili, XX. Aktuální vyšetření nezjistilo známky nadsazování či zakrývání, motivaci mluvit nepravdu, patologickou lhavost, ani konfabulace. Předchozí výsledky a výslechy před znalci byly z psychologického hlediska obsahově v souladu. XX. Nebyla zjištěna motivace, proč by mluvila nepravdu. XX.
92. U poškozené nebyly zjištěny XX.
93. Znalci dále uvedli, že pokud k jednání obžalovaného došlo, pak mělo u poškozené přechodně vliv na snížení její prožívané životní pohody, přičemž výraznější snížení životní pohody se objevilo i v období prošetřování věci. XX.
94. Alkohol poškozená užívá jen příležitostně v malých dávkách, netrpí syndromem závislosti na žádných návykových látkách. Uvedla, že v době blízké incidentu v prostorách XX, mohla vypít dvě skleničky vína nebo dvě piva. Takové množství alkoholu by způsobilo maximálně lehkou opilost, která nemá významný vliv na schopnost adekvátně vnímat prožité události a na schopnost je odpovídajícím způsobem je interpretovat.
95. Znalci odpovídali i na některé otázky položené obžalovaným. Jednalo se v zásadě o tytéž otázky jako v případě poškozené XX, přičemž znalci uvedli, že ani u poškozené XX vyšetření nezjistilo žádnou zásadní změnu v prožitcích poškozené. XX. V souvislosti s ovlivnitelností poškozené informacemi prezentovanými v médiích nebo sdělenými třetími osobami znalci uvedli, XX. Vyšetření neprokázalo motivaci poškozené k falešnému obvinění obžalovaného. Případné nejasnosti či odchylky ve výpovědích poškozené jsou vysvětlitelné časovým odstupem od události a přirozeným zapomináním emočně nepodstatných detailů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

96. Ohledáním XX bylo zjištěno, XX.
97. Je doložena elektronická komunikace obžalovaného a poškozené ze dne 1. 3. 2018, kdy se jí obžalovaný omlouvá za alkohol a za své jednání, na což poškozená reaguje tím, že alkohol je to poslední, za co by se měl omlouvat. Obžalovaný se dotazuje, zda je dost velkodušná, aby mu to odpustila, chce se jí osobně omluvit. Poškozená odpovídá „Tak mi dej čas“, obžalovaný souhlasí a dodává „bylas vážně super a štvě mě, že jsem to hned v úvodu poslal svou neprofesionalitou. Jak moc jsi naštvaná?“ Poškozená odpovídá „Naštvaná, zklamaná?“. Obžalovaný se dotazuje, jestli má poškozená v podvečer čas, poškozená píše, že nikoli, na to obžalovaný reaguje „Tak zítra snídaně/oběd?“. Poškozená odpovídá, že neví, obžalovaný opakuje, že to poslal, a dostává se mu odpovědi „Ok, pojďme zítra na oběd“. Obžalovaný děkuje s tím, že netušil, že poškozená bude tak vstřícná. Z další komunikace pak vyplývá, že z důvodů na straně poškozené se společný oběd uskutečnil až dne 5. 3. 2018. Obžalovaný zde potvrzuje, že si chce hodně napravit reputaci.
98. Dále byla do spisu založena elektronická komunikace poškozené s jejím přítelem O.K. ze dne 1. 3. 2018 kolem 4. hodiny ráno. Je zřejmé, že O.K. se ozývá po zmeškaných audiohovorech, poškozená mu píše „XX.“ Komunikace pokračuje tentýž den ráno po 9. hodině, poškozená píše, že ji to strašně vyděsilo a rozhodilo.
99. Z elektronické komunikace poškozené s asistentkou obžalovaného N.B. ze dne 19. 3. 2018 vyplývá, že poškozená XX.
100. Byla doložena i komunikace poškozené se svědkyní E.M. z 26. 5. 2021, která je evidentně reakcí na články o obžalovaném na internetu. Poškozená je překvapená („Těch holek je tolik!“) a je připravena to říct před soudem, protože říká pravdu. E.M. sděluje „XX“. XX. E.M. reaguje tím, že to měly nahlásit už tehdy, jenže ona tehdy potřebovala XX.
101. Obžalovaný též doplnil elektronickou komunikaci E.M. s jeho asistentkou N.B. z 29. 3. 2018, kdy E. M. XX. Dne 15. 5. 2018 pak E. M. žádá N.B. XX.
102. Dále obžalovaný do spisu založil e-mail od A.H. ze dne 11. 4. 2018, která jej žádá XX s tím, že jim jej doporučila E.M.

K hodnocení důkazů

103. Po takto provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že vina obžalovaného byla ve všech bodech podané obžaloby spolehlivě prokázána.
104. Obžalovaný trestnou činnost v plném rozsahu popřel. Uvedl, že to, co je mu obžalobou kladeno za vinu, považuje za odporné, nechutné a nikdy by toho nebyl schopen. Odmítl, že by došlo k sexuálním aktivitám s poškozenou XX, sexuální aktivity s poškozenými XX a XX připustil, ovšem s tím, že v obou případech byly plně konsenzuální.
105. Provedeným dokazováním však bylo prokázáno, že sexuálního násilí se dopustil vůči všem poškozeným, poškozené mu souhlas k takovým aktivitám nedaly, naopak jim byly nepříjemné, nelíbily se jim a odmítaly je, což mu daly najevo, vyjádřily toto stanovisko verbálně a obžalovanému muselo být seznatelné i z jejich odmítavého fyzického chování.

a) poškozená XX

106. Poškozená XX slyšena jako svědkyně před soudem vypovídala soustředěně, XX. Jinak skutkový děj popisovala věcně, chronologicky, logicky. Tento subjektivní dojem soudu z výpovědi poškozené je zcela v souladu s tím, jak výpovědi poškozené v rámci znaleckého vyšetření hodnotili znalci XX. Poškozená se tedy před soudem prezentovala zcela shodným způsobem jako před znalci. Též obecná věrohodnost poškozené je dle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie dobrá. XX. Obsahově vypověděla před znalci v souladu se svou předchozí výpovědí (zde je míněno podání vysvětlení v přípravném řízení), výpověď nerozšiřovala, objevily se přiléhavé detaily, absentovaly jakékoli známky nadsazování či

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vráčovská.

zakrývání, nebyla zjištěna motivace, proč by mluvila nepravdu, patologická lhavost ani konfabulace. Shodu z hlediska obsahu i rozsahu výpovědi pak soud shledal i mezi výpověďmi poškozené u znalců a její svědeckou výpovědí u hlavního líčení. Lze proto uzavřít, že z obecného hlediska jsou předpoklady pro to, aby poškozená podala objektivní a pravdivou výpověď o skutkových okolnostech, velmi dobré.

107. Z důvodu velkého časového odstupů od souzené události, zejména se zřetelem k tomu, že poškozená svůj zážitek s obžalovaným zveřejnila až po více než pěti letech, se soud podrobně zabýval otázkou specifické věrohodnosti poškozené. Dospěl k závěru, že o pravdivosti její výpovědi žádné pochybnosti nenastávají, a poškozená tak obžalovaného z jeho protiprávního jednání usvědčuje.
108. Z výpovědi poškozené, svědkyně M. a R. Š. lze jednoznačně dovodit, že poškozená jela do Prahy na schůzku s obžalovaným proto, že se jednalo o XX, jehož zejména s XX obdivovaly, měly rády jeho vyjadřování XX. Poškozená byla potěšena jeho zájmem, ale jak potvrdila svědkyně M., v žádném případě setkání s ním nebrala jako rande. O tom ostatně svědčí i elektronická komunikace mezi obžalovaným a poškozenou předcházející jejich schůzce, v níž obžalovaný poškozenou přesvědčoval, aby u něj přespala, a vzala si na sebe sukni, což poškozená odmítala. Z obsahu komunikace je zřejmé, že obžalovaný, přestože znal věk poškozené, měl již v té době představu sexuálního zážitku s ní (potvrdil to i ve své výpovědi), a v souvislosti s tím narážel právě na její nízký věk a malé zkušenosti. Poškozená zjevně určité „nebezpečí“ vytušila, protože se opakovaně dotazovala, co od jejich schůzky obžalovaný čeká (což samo o sobě svědčí o tom, že neměla v úmyslu více než seznámení a přátelský rozhovor, cokoli nad rámec toho ji evidentně znepokojovalo), nicméně ke schůzce po ujistění od obžalovaného, že po ní nebude nic víc chtít, nakonec svolila.
109. Obhajobou bylo na tomto místě řešeno, zda obžalovaný s poškozenou byli již od počátku dohodnuti, že poškozená bude u obžalovaného spát. Z hlediska podstaty toho, co je obžalovanému kladeno za vinu, lze tuto otázku považovat za okrajovou, neboť i kdyby takto domluveni byli, bylo plným právem poškozené si to kdykoliv rozmyslet, a především taková domluva nemůže být vykládána jako nějaký apriorní souhlas poškozené k fyzickému sblížení. Protože však obhajoba tuto otázku dává do souvislosti s věrohodností poškozené, soud považuje za vhodné ji rozebrat podrobněji.
110. Poškozená spaní u obžalovaného v elektronické komunikaci rozhodně odmítala, avšak z kontextu výpovědi poškozené, svědkyně M. a R.Š. je zřejmé, že nakonec se situace změnila, protože svědkyně M., u níž měla poškozená spát, byla v inkriminovanou noc u svého přítele. Poškozená proto připouštěla, že přespí u obžalovaného, ale jak potvrdila svědkyně M., měly domluvu, že v případě potřeby se poškozená ozve a něco spolu vymyslí, případně bylo v záloze i spaní u R. Š. Z pohledu dospělé racionálně uvažující osoby se takové jednání poškozené může jevit jako nerozumné (i sama poškozená ve své výpovědi uvedla, že dnes už by z elektronické konverzace s obžalovaným s jistotou pochopila, že chtěl víc, než si jen popovídat), resp. vyvolávající dojem, že přinejmenším počítala s intimním sblížením s obžalovaným, protože jinak by pozvání obžalovaného nepřijala, případně by si na schůzku vzala doprovod, ale jak uvedli znalci, je třeba je hodnotit se zřetelem k tehdejší XX nedospělosti poškozené, XX, což potvrdila svědkyně M. i R.Š., jak je uvedeno shora. A jak také uvedla svědkyně M., byly s poškozenou zvyklé přespávat u chlapců, a byly zvyklé, že jejich „ne“ bylo respektováno. Poškozená tedy neměla v tomto směru žádnou negativní zkušenost, která by mohla korigovat její rozhodnutí, a neobávala se žádného nebezpečí. Ani okolnost, že poškozená o svém výletu do Prahy neřekla rodičům, není nikterak vybočující z běžného rámce chování dospívajících, jak uvedli znalci, a nezpochybňuje tak věrohodnost její výpovědi.
111. Pokud pak jde o události v bytě obžalovaného, poškozená jednoznačně uvedla, že veškeré pokusy obžalovaného o fyzické sblížení slovně odmítala XX. Nepříjemné jí bylo rovněž chování

Shodu s prvolisem potvrzuje Anna Vrácovská.

spolubydlícího obžalovaného, jak ho slyšela z vedlejšího pokoje, který se z jejího pohledu nechoval standardně. Je zřejmé, že poškozená se zpočátku snažila situaci zvládnout, zřejmě, aby v očích obžalovaného skutečně nevypadala jako malá holka, jako pubertáčka, za kterou ji označoval. Poškozená sama uvedla, že nevěděla, co v téhle situaci dělat, chování obžalovaného ji evidentně překvapilo a rozčarovalo, na druhé straně byla se XX člověkem, jak chtěla. Sama uvedla, že v té chvíli vůbec neřešila otázku spaní, ale přemýšlela o tom, jestli se s ním má dál bavit a být s ním. XX.

112. XX.

113. Obžalovaný v rámci své obhajoby namítal, že pokud by k takové situaci došlo, poškozená by se bránila. Namítal, že se aktivně věnovala XX, což dokládal fotografiemi z jejích tréninků a zápasů staženými ze sociálních sítí, a i diplomem XX, a dovozoval, že poškozená by si s ním jako s nesportovcem hravě poradila. K tomu soud ve shodě se státní zástupkyní uvádí, že tato obhajoba obžalovaného je založena na velmi škodlivém stereotypu přenášejícím vinu na oběti, bez zohlednění viktimologických poznatků o obětech sexuálních trestných činů. Tyto oběti pro šok, stres či z jiných příčin nezřídka nejsou schopny obrany. V daném případě poškozené XX jsou pak tyto úvahy obžalovaného absurdní resp. irelevantní XX.

114. XX.

115. Lze vyloučit, že by se na vzniku zmíněného psychosomatického stavu podílel alkohol. Poškozená připustila, že si ve vinárně dala víno (o tom může svědčit i fotografie z vinárny, kde má poškozená před sebou na stole skleničku na stopce s čirou tekutinou), nicméně svoji skleničku pravděpodobně ani nedopila. Jednu sklenku vína měl i obžalovaný. Naproti tomu obžalovaný tvrdí, že pili alkohol již ve vinárně, a poškozená s sebou do bytu vzala láhev vína, kterou pak také vypili. Navzdory tomu obžalovaný nezmiňuje, že by poškozená byla zásadním způsobem alkoholem ovlivněna XX. Výrazné ovlivnění alkoholem by přitom při takové míře jeho konzumace bylo na místě očekávat, zejména vzhledem k tomu, že poškozená byla v té době drobná subtilní dívka, která nebyla na pití alkoholu zvyklá, což kromě její výpovědi potvrzuje i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie a psychologie. Lze proto dovozovat, že obhajoba obžalovaného, pokud jde o množství alkoholu zkonsumovaného poškozenou, je zcela účelová a že poškozená nebyla alkoholem nijak významně ovlivněna, protože jej požila v minimálním množství, jak sama uvedla.

116. Obdobně nelze dospět ke spolehlivému závěru, že XX.

117. Třetí možností, která mohla u poškozené navodit XX.

118. Výpověď poškozené se tedy sama o sobě jeví jako pravdivá a věrohodná; ostatně ani znalecké vyšetření nevedlo ke zjištění jakéhokoli motivu, pro nějž by poškozená měla důvod uvádět nepravdu. Zmíněné kvality její výpovědi pak zůstávají zachovány i při konfrontaci s ostatními provedenými důkazy.

119. Především se jedná o svědecké výpovědi kamarádky poškozené K.M. a bývalého přítele poškozené T.S. a podání vysvětlení R.Š., další kamarádky poškozené, který byl za souhlasu státní zástupkyně a obžalovaného přečten. Tito svědci se ve svých výpovědích vyjádřili jednak k tomu, co sami vnímali svými smysly (např. psychický stav poškozené před a po činu, prožitky poškozené v sexuální oblasti), a jednak k tomu, co jim poškozená o předmětné události sdělila, tedy k tomu, co o ní od poškozené slyšeli. Tato druhá část jejich výpovědi je pak významná z hlediska posouzení věrohodnosti výpovědi poškozené v tom směru, že se jiným osobám světila v blízké časové návaznosti na čin, a jádro sdělení je stále shodné, tedy že obžalovaný na ní proti její vůli vykonal pohlavní styk. K námitkám obžalovaného je na místě uvést, že tyto výpovědi se pochopitelně v detailech liší, neboť poškozená nemusela všem vylíčit vše do naprosto shodných podrobností. Je vcelku očekávatelné, že zvolí jinou míru detailů u kamarádky druhý den po činu a jinou u tehdejšího přítele a sexuálního partnera přibližně 8 - 9 měsíců po činu. Nelze také

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

zapomínat, že u svědků plynutím času zcela zákonitě dochází ke slábnutí paměťové stopy a některé věci se mohou lišit nikoli proto, že jim je poškozená nesdělila, ale proto, že svědek si již přesně nepamatuje, co mu poškozená sdělila, nebo proto, že některé detaily zapomněl. V žádném případě proto nelze tyto výpovědi interpretovat tak, jak to činí obžalovaný, např. u výpovědi svědka S., kdy uvádí, že pokud tento svědek nehovoří o XX, že k tomu prostě nedošlo.

120. Pro věrohodnost výpovědi poškozené jednoznačně svědčí, že se hned druhý den svěřila své kamarádce K.M. Krátce nato se poškozená svěřila rovněž své druhé kamarádce R.Š. Svědkyně M. uvedla, že poškozená jí druhý den telefonovala, uvedla, že XX. Obdobně to, s čím se jí svěřila poškozená, popsala i R.Š. Je tedy zřejmé, že poškozená událost líčí stále stejně, shodně jako ji vylíčila již v roce 2016 svým kamarádkám. Poškozená tedy své vyprávění v podstatných bodech nijak neupravuje. V žádném případě také – jak namítal obžalovaný - tzv. „hluchá místa“ nezaplňuje novými detaily; naopak zcela poctivě připouští, XX a tuto část líčí vždy shodně. Především své nejlepší kamarádce se svěřila bezprostředně po události, hned druhý den, kdy neměla jakýkoli důvod si vymýšlet. Zcela zásadní okolností je i to, že poškozená byla při hovoru se svědkyní M. vystresovaná, bylo poznat, že se bojí a že jí to není příjemné. XX. Všechny tyto okolnosti svědčí pro závěr, že poškozená své kamarádce popisovala zcela autentický zážitek.
121. Závěr o pravdivosti svědecké výpovědi poškozené je podporován i výpovědí jejího bývalého partnera T.S., s nímž navázala vztah na podzim 2016. Ten slyšen jako svědek potvrdil, XX. V souvislosti s tím se mu svěřila XX, který opět – pokud jde o podstatné okolnosti - zjevně popsala tak, jako před soudem a před znalci s tím, že se agresorem byla osoba v České republice veřejně známá. XX.
122. Věrohodnost výpovědi poškozené potvrzuje i elektronická komunikace obžalovaného a poškozené ze 14. 11. 2017 (tedy dávno před zveřejněním článku o obžalovaném na internetu, které „odstartovaly“ tuto kauzu), kdy poškozená XX v reakci na zjištění, že obžalovaný podpořil kampaň proti sexuálnímu násilí Me Too, obžalovanému napsala „Já ti ale taky řekla ne“ Dne 20. 11. 2020 (tedy rovněž ještě před medializací kauzy) mu napsala, že s tím, co jí udělal, se už 6 let každý den vypořádává. Nelze přehlédnout, že časový údaj „6 let“ zde odkazuje do roku 2014, kdy se poškozená s obžalovaným neznali, poškozené bylo pouhých 15 let a obžalovaný teprve začínal svoji XX kariéru. Je tudíž zřejmé, že tento údaj je prostou písařskou resp. matematickou chybou, a není třeba se jím dále zabývat. Zmíněná elektronická komunikace pak potvrzuje, že poškozenou již dlouho před medializací kauzy pobouřila obžalovaným veřejně prezentovaná podpora kampani proti sexuálnímu násilí, která byla zcela v rozporu se zkušeností, kterou s ním sama měla. Druhá zpráva rovněž svědčí o tom, že již dlouho před medializací kauzy poškozená vnímala jednání obžalovaného jako něco, co odporovalo její vůli, a nepochybovala o tom, že obžalovaný ví, o čem je řeč. I tato zjištění podporují závěr, že svědecká výpověď poškozené má reálný základ a je pravdivá. Obdobně pak vyznívá elektronická komunikace poškozené s A.F. z 18. 5. 2016, kdy jí poškozená před obžalovaným varuje, aby to „blbě nedopadlo“, jako v jejím případě, když za ním přijela do Prahy. Necelé dva měsíce po souzené události nemohlo poškozenou k tomuto varování podnítit nic jiného, než vlastní negativní zkušenost. Autentičnost této elektronické komunikace pak dokládá i zjištění, že o ní věděly i kamarádky poškozené M. a Š. Je také příznačné, že právě komunikaci s poškozenou před jejich schůzkou obsahující informaci o jejím věku obžalovaný nedohledal, a na komunikaci s reakcí poškozené na jeho podporu kampaně MeToo si ani nevzpomíná (zatímco jinou komunikaci z té doby má k dispozici).
123. K argumentům obžalovaného, jimiž zpochybňoval věrohodnost výpovědi poškozené XX a s nimiž se soud nevypořádal už dříve (shora v odůvodnění rozsudku), lze uvést následující:
124. S ohledem na výsledky provedeného dokazování třeba odmítnout úvahy obžalovaného o tom, že si poškozená svůj příběh vymyslela zpětně, zejména pod vlivem toho, co slyšela či četla v médiích. Provedené důkazy ničemu takovému nenasvědčují a i přibrání znalci potvrdili, že nemají žádné indicie pro to, aby mohli tvrdit, že informace, které jim poškozená podala, jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

nepravdivé. Nelze přehlédnout, že poškozená se s událostí již v roce 2016 svěřila třem dalším osobám a též shora uvedená internetová komunikace potvrzuje autentičnost zážitku poškozené. Předmětné internetové články tak lze označit výhradně jako impuls k tomu, aby poškozená vystoupila ze své komfortní zóny a začala mluvit veřejně. Sama uvedla, že teprve tehdy se k takovému kroku cítila dostatečně silná. Tím je rovněž vysvětleno, proč poškozená událost zveřejnila až po 5 letech. Znalci také vyloučili, že by v případě poškozené XX šlo o touhu po zviditelnění; XX. V kontextu shora uvedeného se pak jako zcela absurdní jeví argumentace obhajoby, že poškozená XX se inspirovala obdobným případem řešeným v roce 2020 v Rakousku, na nějž ve svém vyjádření poukázal obžalovaný, a že by na jeho podkladě obvinění obžalovaného vyfabulovala (neměla k tomu ani důvod!). Znalci rovněž vyloučili, že by poškozená byla schopna svoji prezentaci před nimi ovlivnit díky své XX.

125. Stejně tak je třeba odmítnout materiální zisk, který jako motivaci výpovědi poškozené XX uváděl obžalovaný. Je pravdou, že poškozená v průběhu trestního řízení uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy, a to nejvyšší ze všech tří poškozených v této věci. Drtivá většina poškozených však nemá ve chvíli podání trestního oznámení vůbec povědomí o tom, že mohou žádat náhradu nemajetkové újmy, a zpravidla se tom dozvídají až dodatečně od svých zmocněnců popř. organizací zaměřených na pomoc těmto obětem. Uplatnit nárok na náhradu nemajetkové újmy je navíc zcela legitimním procesním právem poškozených a je nepřijatelné, aby se poškozené měly bát takový nárok uplatnit, aby snad nebyly nařčeny z toho, že chtějí mít z trestního řízení majetkový zisk.
126. Jestliže obžalovaný namítal, že výpověď poškozené postrádá koherenci a že poškozená si řadu věcí nepamatuje, ať už jde o okolnosti setkání ve vinárně, skutkového děje v bytě, vybavení bytu obývaného obžalovanými a M.S., uspořádání pokoje obžalovaného, soud poukazuje jednak na závěry XX, zejména ve vztahu ke skutkovému ději v bytě. XX. Dále nelze opomínat, že plynutím času paměťová stopa slábne, zejména jedná-li se o drobné, nevýznamné, emočně neukotvené detaily, které nemají bezprostřední vztah k vlastnímu skutkovému ději. V daném případě proto soud skutečně nepovažuje za podstatné, že si poškozená nepamatuje, v kolik hodin přišli do vinárny, co si tam objednala, jak dlouho trvala cesta do bytu atd.; absence vzpomínek na tyto okolnosti nemá na posouzení věrohodnosti výpovědi poškozené žádný vliv. Ostatně na celou řadu podobných podrobností si nepamatoval ani obžalovaný. Obžalovaný v rámci své obhajoby shledával a hodnotil rozpor mezi tím, co poškozená uvedla po medializaci kauzy novinářům, poté do úředního záznamu o podání vysvětlení a nakonec v procesním postavení svědkyně před soudem, případně při znaleckém vyšetření. K tomu soud uvádí, že k tomu, co poškozená sdělila novinářům a poté policejnímu orgánu před zahájením trestního stíhání, nelze ze zákona přihlížet, soud těmito výpověďmi ani neprováděl důkaz, bere v potaz výhradně svědeckou výpověď poškozené, kterou učinila po zákonném poučení u hlavního líčení. Je také irelevantní činit ve vztahu k věrohodnosti poškozené závěry z toho, že se kamarádce K.M. svěřila až dne 25. 3. 2016 odpoledne, přestože z bytu obžalovaného odešla již ráno. Bylo zcela na uvážení poškozené, kdy tak učiní, kdy se odhodlá sdílet svůj negativní zážitek s obžalovaným s jinou osobou.
127. XX.
128. Jde-li o další argumenty, jimiž obžalovaný zpochybňoval pravdivost výpovědi poškozené: Jestliže si poškozená až u své zmocněnkyně plně uvědomila, že zážitek s obžalovaným XX, je to logické. Zmocněnkyně byla jednoduše první osobou, která byla schopna událost posoudit po právní stránce. XX.
129. Obžalovaný dále poukazoval na nelogičnost skutkového děje popisovaného poškozenou a skutečnosti, které dle jeho názoru vylučují, že k události došlo. K tvrzeným aktivitám podle něho nemohlo dojít např. proto, že se poškozená probudila oblečená. To, že ráno poškozená zjistila, že na sobě má spodní prádlo a tričko, ale nevylučuje, aby k události došlo. XX. Obžalovaný tedy i zde dezinterpretoval výpověď svědkyně M.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vráčovská.

130. Obžalovanému nelze přisvědčit ani v tom, že věrohodnost výpovědi poškozené zpochybňuje okolnost, že na koncertě v Lucerně se (navzdory předchozí zkušenosti s obžalovaným) napila piva, které obžalovaný jí a svědkyni M. přinesl. Zde především není jisto, zda se poškozená vůbec napila; sama uvádí, že tak neučinila, svědkyně M. připouští, že se trochu napily, i když ani jedna z nich pivo moc nemusí, protože měly žízeň. A není to vůbec podstatné, protože vzhledem k prostředí, kde se nacházely, a množství lidí, které bylo kolem nich, nebyl důvod se obávat, že by v pivu mohla být nějaká droga, což potvrdila i svědkyně M.
131. Poškozená sama uváděla, že několik dní po události si s obžalovaným psala, protože si myslela, že se bude cítit lépe. Je to pochopitelné, očekávala ze strany obžalovaného vysvětlení, ospravedlnění, či omluvu za chování, které u člověka, jehož obdivovala, nepředpokládala. I soudní znalci uvedli, že komunikace obětí s pachateli po činu není nic neobvyklého. Ani tato komunikace tudíž věrohodnost výpovědi poškozené nezpochybňuje. Logické je ostatně i navazující vysvětlení poškozené, že kýžený efekt se nedostavoval, proto si obžalovaného na sociálních sítích zablokovala a začala s ním komunikovat až v okamžiku, kdy se jí dotkla zveřejněná podpora kampani Me Too, a cítila potřebu na ni reagovat.
132. Argumentoval-li obžalovaný v rámci své obhajoby podáním vysvětlení svého spolubydlícího M.S. a jejich elektronickou komunikací ze dne 25. 3. 2016, tedy ze dne následujícího po předmětné události, nelze mu přisvědčit, že by jej tyto důkazy vyvíňovaly. M.S. předně uvedl, že se na poškozenou vůbec nepamatuje. Ve prospěch obžalovaného de facto pouze obecně uvedl, že měl-li obžalovaný na pokoji slečnu, nikdy nezaznamenal, že by tam docházelo k něčemu protiprávnímu. Vztáhneme-li podání vysvětlení M.S. k poškozené XX, lze říci, že spolubydlící ani nic protiprávního zaznamenat nemohl, neboť ke skutkovému ději došlo v jiném pokoji, tento děj neměl ani jakékoli hlasité zvukové projevy, spolubydlící jej tedy těžko mohl zaznamenat, tím méně, byl-li pod vlivem nějaké drogy, jak popisovala poškozená XX. V případě předmětné textové zprávy obžalovaný až zpětně (především s ohledem na časovou souvislost) rekonstruoval, že se zpráva vztahuje právě k poškozené XX. Nelze to vyloučit, nasvědčuje tomu např. zmínka o konzumaci pizzy, nicméně komunikace: „*co všera kunda?*“ - „*myslíš to že odjede? rozjela nějaký kecy o citech, tak jsem dojedl poslední kus pizzy a usnul, za mě dobrý*“ obžalovaného rozhodně nezavazuje viny. Maximálně dokládá, že obžalovaný a M.S. sdílejí povrchní a konzumní vztah k ženám. Jde-li o události v bytě obžalovaného v noci ze dne 24. a 25. 3. 2023, tato komunikace ve světle ostatních provedených důkazů (viz výše) jednoznačně budí dojem, že neodráží skutečný stav věci. Ostatně s ohledem na vysokou inteligenci obžalovaného nelze ani očekávat, že by se svému spolubydlícímu přiznával k nezákonnému jednání. Průběh večera se rozhodně nemohl omezit na to, že by obžalovaný v reakci na „kecy“ poškozené o citech dojedl pizzu a usnul, neboť to by stěží mohlo vést k tak masivnímu negativnímu dopadu na psychické zdraví poškozené, jaký v tomto trestním řízení zjištěn.
133. Provedené dokazování rovněž osvětlilo vliv jednání obžalovaného na psychické zdraví poškozené a její osobní život. Soudní znalci uvedli, že XX.
134. Svědeckou výpovědí a znaleckým posudkem je pak doloženo, XX.
135. Obžalovaný rovněž předložil písemné vyjádření prof. PhDr. L.Š., Csc., která poukazovala na to, že XX.
136. Pokud jde o další specifické okolnosti v osobním životě poškozené XX. Bez nového vyšetření, které by poškozenou opět zatížilo, však stanovit diagnózu a jednoznačnou souvislost s předmětným skutkem nelze. Soud zde již nepřistoupil k doplnění dokazování dalším znaleckým posudkem, a to s ohledem na zájem poškozené XX. Byť je tedy časová souvislost s osobou obžalovaného resp. s medializací kauzy a vedením trestního řízení jednoznačná, příčinnou souvislost bez dalšího potvrdit nelze, i když je velmi suspektní. Tyto okolnosti proto nelze klást k tíži obžalovaného.

137. Jestliže pak obžalovaný zpochybňoval věrohodnost výpovědi poškozené a závažnost dopadů svého jednání na její život poukazem XX, nelze mu přisvědčit. XX. Soud tudíž nepovažuje současné projevy chování poškozené za způsobilé zpochybnit jeho závěry.

b) poškozená XX

138. V případě této poškozené byly specifikem důkazní situace dva znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie posuzující osobnost poškozené. První z nich byl vyžádán již v přípravném řízení policejním orgánem, druhý ve stadiu řízení před soudem, a to poté, co průběžné výsledky dokazování prováděného v hlavním líčení založily pochyby o správnosti některých závěrů prvního posudku. Obrazu poškozené, jejím osobnostním charakteristikám podaným v prvním znaleckém posudku předně neodpovídal průběh výslechu poškozené a její prezentace před soudem, tedy její vystupování, projevy chování. V porovnání s ostatními poškozenými šlo o nejsugestivnější a nejvíce emočně zabarvenou výpověď, XX. Výpověď poškozené u hlavního líčení rozhodně nepůsobila jako teatrální a naučená, poškozená poctivě přiznávala, že si některé věci nepamatuje, některými věcmi si není jistá. Zároveň zde nechyběly specifické detaily, které jsou obecně považovány za znak svědčící pro autentické líčení, např. emočně ukotvené detaily, připouštění nejistot, XX, používání přímé řeči atd. Další indicií pro vznik pochybností o správnosti prvního posudku bylo odborné vyjádření z oboru psychologie zpracované PhDr. D.P. a Mgr. N.S.F. Nejsou sice znalkyněmi, ale jsou osobami s odborným psychologickým vzděláním provozujícími psychoterapeutickou praxi a po provedení psychoterapeutického rozhovoru s poškozenou konstatovaly, že se u poškozené vyskytují projevy, které jsou opakovaně popisovány u obětí sexuálního násilí. Psychoterapeutky proto doporučily zpracování nového znaleckého posudku. Zcela zásadními okolnostmi, které pak v kontextu s tím, co je uvedeno shora, podnítily soud k zadání nového znaleckého posudku, pak byla jednak výpověď poškozené o tom, že při znaleckém vyšetření v přípravném řízení se znalkyněmi řádně nespolečně pracovala, protože byla nemile překvapena jejich nepříjemným a necitlivým chováním. Druhou zásadní okolností pak byla svědecká výpověď PhDr. S.M., Ph.D., XX, která je současně i znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, a která zdůraznila několik faktorů, které jí indikují, že poškozená popisuje to, co skutečně prožila. Dále uvedla, že neempatický a necitlivý přístup znalkyň, který poškozená popsala, vytvořil atmosféru, jež poškozenou uzavřela spolupráci, takže odpovídala stručně, dotazníky nevyplnila kvalitně, chtěla to mít za sebou, tak tam prostě něco zaškrtnula.

139. Závěry druhého znaleckého posudku jsou pak v souladu s některými výsledky předchozího znaleckého zkoumání XX, noví znalci se však neztotožnili s některými charakteristikami poškozené a některými interpretacemi znalkyň, zejména těmi, které se týkají zkrusování výpovědi a motivace poškozené mluvit nepravdu. Další odlišností jsou pak závěry o přítomnosti XX, které v předchozím posudku zcela absentují. Z posudku je dále zřejmé, že mezi poškozenou a znalci došlo k navázání důvěry a že vyšetření oběma znalci bylo provedeno společně a při adekvátní spolupráci poškozené. I sami znalci zdůraznili, že důvěra má na autentičnost chování vyšetřované osoby, a tím i výsledek znaleckého vyšetření, velký vliv. Vysvětlili, že nespolečně poškozené s předchozími znalkyněmi není projevem nějakého negativního rysu osobnosti poškozeného, ale výrazem aktuální interakce mezi poškozenou a znalkyněmi v době znaleckého zkoumání a konkrétní situace v té době. Posudek se tak jeví jako komplexně a objektivně posuzující osobnost poškozené a současně se nedostává do rozporu s ostatními provedenými důkazy, jako tomu je u posudku předchozího, zejména pokud jde o jeho psychologickou část. Soud jej proto považuje za zcela správný a své rozhodnutí o něj opřel (k tomu viz i další poznámky níže).

140. V daném případě je obžalovaný v první řadě usvědčován poškozenou, která nejprve popsala průběh událostí před cestou do jeho bytu, ale zejména v něm poté, co s obžalovaným v pokoji osaměli. V zásadě ve shodě s popisem skutku v obžalobě vylíčila XX.

141. Vzhledem k tomu, že znalci uvedli, že obecná věrohodnost poškozené XX snížena, byť jen forenzně nevýznamně, se soud otázkou věrohodnosti výpovědi poškozené, a to obecné a následně i specifické, podrobně zabýval.
142. Výpověď poškozené potvrzuje její kamarádka K.H., a to jak pokud jde o účast na předchozí akci v klubu Cross, tak události v bytě obžalovaného do té doby, než s V.N. odešla do kuchyně. Pokud uváděla, že v bytě s poškozenou pily alkohol, aby se zbavily intenzivního nátlaku ostatních a nepřipadaly si „blbě“, je třeba tuto výpověď korigovat vysvětlením poškozené, že pití pouze předstírala, protože pít nechtěla, maximálně si dala vinný strík. Opilá se necítila. Poškozená tedy v rozhodné době nemohla být pod významným vlivem alkoholu, což ostatně potvrzují i znalci. V ostatním se výpovědi poškozené a K.H. shodují, včetně toho, že obžalovaný se ještě v přítomnosti ostatních snažil líbat nikoli poškozenou, ale K.H. O tom obě zcela spontánně vypověděly. Současně vezmeme-li v úvahu, že se poškozená v dané společnosti necítila dobře, nikdo se jí neptal, jestli se chce účastnit párty v bytě, musela odrážet výtky ostatních, že kazí večer, dále XX, nelze ani rozumně očekávat, že by se poškozená vůbec mohla natolik „odvázat“ a chtít se s obžalovaným v přítomnosti ostatních líbat. Soud proto považuje za vyvrácenou obhajobu obžalovaného a výpověď svědka N., že obžalovaný se s poškozenou v době, kdy se nacházeli v přítomnosti ostatních, konsenzuálně líbal. Výpověď svědka N. je v tomto směru zcela nevěrohodná, jako kamarád obžalovaného evidentně nepravdivě vypovídal v jeho prospěch. Svědkyně dále potvrdila, že poté, co byla kauza obžalovaného medializována, poškozená se jí svěřila, že XX. Poškozená ji tedy informovala ve shodě se svou svědeckou výpovědí. Důkazní situaci pak dokresluje elektronická komunikace mezi obžalovaným a K.H. před akcí v klubu Cross dokládající, že měl o poškozenou eminentní zájem a trval na tom, aby ji K.H. vzala s sebou.
143. Výpověď poškozené verifikuje i svědectví jejího tehdejšího partnera R.M. Ten jednak zaznamenal XX, tedy jeden ze základních následků, které lze dle znaleckého posudku s jednáním obžalovaného spojovat, jednak se mu poškozená po medializaci kauzy obžalovaného svěřila s tím, že XX. Tehdy už několik let existovalo hnutí Me Too, o němž poškozená v prohlášení o dopadech trestné činnosti uvedla, že ji vzdělávalo v tom, co znásilnění je. Je tudíž zřejmé, proč poškozená (ve světle svého zážitku s obžalovaným) uvedla právě tento termín. Jestliže obžalovaný shledával výpověď svědka nevěrohodnou s odkazem na to, že svědek uvedl, že byl poškozenou instruován, jak má vypovídat („Bylo mi řečeno, že mám odpovídat jenom na otázky, na které jsem dotázán a nemám říkat moc navíc.“), soud tento názor nesdílí. Výpověď svědka se nikterak nevyvíká z kontextu ostatních usvědčujících důkazů, nadto je třeba zmíněnou „instrukcí“ hodnotit se zřetelem ke specifickému způsobu vyjadřování poškozené, XX, pro které musela být její výpověď před soudem opakovaně usměrňována a korigována upřesňujícími dotazy. Logickým podkladem pro tuto „instrukci“ tedy musela být vlastní zkušenost poškozené a „instrukce“ se navíc týkala formy, nikoli obsahu výpovědi. Soud zde tudíž neshledává jakékoli důvody, které by vyvolávaly pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka.
144. Ve prospěch poškozené vyznívá i svědecká výpověď XX psychoterapeutky PhDr. S.M., Ph.D., která při práci XX využívá i svých znalostí soudní znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie. Svědkyně nemá žádné pochybnosti o tom, že poškozená jí popsala to, co skutečně prožila (znásilnění obžalovaným).
145. Pochybnosti o pravdivosti výpovědi poškozené nelze spojovat ani se zcela specifickým způsobem projevu poškozené. I soud se u hlavního líčení přesvědčil, že poškozená popisuje skutkový děj nesouvisle, bez jasné logiky, zeširoka, zabíhavě, má silnou tendenci vysvětlovat svoje chování, popisuje svoje pocity a myšlenkové pochody v důležitých okamžicích skutkového děje. Ke komplexní výpovědi o všech relevantních okolnostech musela být nasměrována konkrétními dotazy, bylo třeba upřesňovat časové souvislosti. Tento způsob projevu však nelze vyhodnotit jako známku toho, že by vypovíдалa o něčem, co neprožila. Soudem přibrání znalci zdůraznili, že svérázný způsob vyjadřování je poškozené vlastní. Její výpověď nemá logickou strukturu, je

Shodu s prvpisem potvrzuje Anna Vrácovská.

zabíhavá, může použít slovo, které druhá strana bez dalšího interpretuje jinak. Rozhovoru s ní je třeba věnovat více času, aby bylo možno s jistotou uchopit jádro toho, co říká. Znalci tedy takto potvrdili zkušenost soudu a současně připustili, že se strany předchozích znalkyň mohlo dojít k určité dezinterpretaci situace. Soud se k tomuto závěru připojuje s tím, že k tomu mohlo snadno dojít právě proto, že poškozená se znalkyněmi komunikovala pouze stručně a stroze, což jim neumožňovalo dobrat se hlubším a podrobnějším rozhovorem upřesnění a vysvětlení toho, co poškozená říká, a mohlo tak dojít ke zmíněné dezinterpretaci. I proto lze mít pochybnosti o správnosti prvního posudku za důvodné. Soudem přibrání znalci demonstrovali toto obecné zjištění např. na tom, že jestliže poškozená při prvním znaleckém vyšetření zmiňovala, že odhalení věci a probíhající vyšetřování je pro ni příjemné, tak v rámci svého znaleckého zkoumání zjistili, že „příjemné“ je třeba chápat ve smyslu úlevy, že došlo k otevření věci, že se mohla svěřit, že není jediná.

146. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. K naprosto shodnému zjištění totiž dospěla i psychoterapeutka XX PhDr. M., Ph.D. Kromě toho jej potvrzují i výsledky provedeného dokazování. Znalkyně z přípravného řízení v odpovědích na otázky policejního orgánu uvedly, že poškozená sdělila, že jí je probíhající vyšetřování příjemné, což znalkyně hodnotí jako indicii pro hypotetický motiv, který by mohl vést ke zkreslené výpovědi, a to získání zájmu okolí, pocit výjimečnosti jako účastníka vyšetřovaného případu, ziskovost vyšetřování. Poškozená však znalkyním nedsdělila takto jednoznačnou informaci. Uvedla, že „*Už jenom ten proces, co se děje, mi pomáhá, že se to řeší, že to neupadne v zapomnění, je mi to příjemné.*“ Je třeba připustit, že tady skutečně došlo ze strany znalkyň k dezinterpretaci sdělení poškozené, protože tato věta – přes určitou těžkopádnost sdělení - už jen sama o sobě naznačuje, že trestní řízení poškozená vnímá jako prostředek, jak se s celou událostí vyrovnat. Jestliže pak tuto větu zhodnotíme v kontextu celého probíhajícího trestního řízení, svědecké výpovědi poškozené a výpovědi svědků M. a M., je třeba se ztotožnit se závěry nově přibráných znalců; jakákoli ziskovost vyšetřování zde nepřipadá v úvahu. Poškozená XX totiž nikdy nekontaktovala média, její případ medializován nebyl, poškozená se obrátila přímo na policii. Ani v průběhu její výpovědi před soudem nic nesesvědčilo pro to, že by si poškozená výslech užívala či toužila po pozornosti médií. Výpověď u hlavního líčení pro ni byla evidentně stresující, o obžalovaném se setkat nechtěla a uplatnila své právo zvláště zranitelné oběti vypovídat v jeho nepřítomnosti. Uvedla, že XX. To potvrdila i svědkyně M., která uvedla, že poškozená nechce, aby si jí lidé spojovali s touto událostí, kterou vnímá jako tragédii, chce, aby si jí spojovali s pozitivními událostmi, nepřeje si, aby její jméno bylo v médiích, celá ta medializace je jí nepříjemná. Poškozená naopak měla i obavy z vyšetřování, z toho, že se její rodinní příbuzní, zmiňovala např. babičku, dozvedí detaily, což potvrdil i svědek M. Poškozená tedy není vedena snahou získávat pozornost okolí. S tím, že by snad chtěla být účastníkem případu, nekoresponduje ani to, že svědek M. vypověděl, že poškozená i váhala, jestli jít vůbec na policii, nebyla si jistá, že je schopna o tom znovu mluvit. Na policii nakonec došla s psychickou podporou svědka. Její motivací nebylo stát se účastníkem vyšetřování, ale podpořit svojí výpovědí další poškozené, což potvrzuje svědkyně M., svědek M. i závěry druhého znaleckého posudku. Znalci výslovně uvedli, že poškozená je spíše XX, a tyto charakteristiky osobnosti nenasvědčují tomu, že by chtěla přitáhnout pozornost na svoji osobu. Úspěchů a své „viditelnosti“ v životě dosahovat např. svými pracovními kvalitami, nikoli zveřejňováním kauzy. Poškozená tedy nemá z účasti na tomto trestní řízení žádný zisk vyjma emoční úlevy, že se s prožitou událostí konečně někomu svěřila, a pocitu, že podpořila ostatní. Ve světle těchto zjištění se tudíž závěry prvního znaleckého posudku, pokud jde o hodnocení specifické věrohodnosti výpovědi poškozené (která ostatně ani znalcům nepřísluší, neboť je otázkou právní), jeví jako nesprávné, a soud se zde jednoznačně přiklonil k posudku novému.

147. Znalci přibrání soudem také opakovaně jednoznačně uvedli, že u poškozené neshledali žádný motiv pro falešné obvinění obžalovaného. Ve shodě se svědkyní M. uvedli řadu faktorů podporujících závěr o tom, že obecná věrohodnost výpovědi poškozené je dobrá (viz zejména

odstavce 63., 64. odůvodnění rozsudku shora). Na rozdíl od předchozích znalkyň se také vyjádřili XX, pokud jde o události během činu a po něm. Především vyloučili vliv alkoholu, což je naprosto správný závěr, neboť poškozená výslovně uvedla, že během inkriminovaného večera alkohol pila minimálně, a pokud k tomu byla nucena, pití markýrovala. Připomněli jednak XX. To zcela koresponduje s tím, jak způsob, jímž se poškozená vypořádávala se svým zážitkem, popsala svědkyně M. XX. Svědkyně označila za velmi pravděpodobné i to, že XX. Soudem přibrání znalci výslovně uvedli, že při i znaleckém vyšetření si poškozená některé věci přesně nepamatovala, ale je třeba to vnímat jako důsledek ztráty paměťové stopy, a nikoli jako útěk do neodpovídání, projev nespolupráce či dokonce záměrného komplikování znaleckého vyšetření.

148. XX.

149. Jde-li o průběh skutkového děje, obžalovaný zpochybňoval věrohodnost výpovědi poškozené, pokud uvedla, XX. Soud k tomu uvádí, že v daném případě je podstatné, že poškozená před soudem i před znalci popsala, že XX. To je nepochybně emočně ukotvený detail, který jí zůstal v paměti, neboť tuto okolnost, XX, úkorně vnímala, ale je zcela bez významu, zda XX. Nepochybně tomu tak bylo až do konce jednání obžalovaného, protože poškozená uvádí, že XX.

150. Jestliže obžalovaný zpochybňoval věrohodnost výpovědi poškozené, protože si nepamatuje rozmístění nábytku v jeho pokoji, soud tento jeho názor nesdílí. Jde o drobné detaily z doby před několika lety, které poškozená nemá emočně ukotveny, a nelze se tudíž pozastavovat nad tím, že si je nepamatuje. Roli zde hraje ztráta paměťové stopy plynutím času a XX. Vedle toho nelze zapomínat XX. V daném případě se obžalovaný v podstatě permanentně nacházel v bezprostřední blízkosti poškozené, kterou současně XX. Při spojení těchto faktorů (časový odstup, XX) není tedy divu, že si poškozená uspořádání nábytku v místnosti nepamatuje. Současně je ale třeba uvést, že se jedná o naprostou drobnost, detail, který průběh skutkového děje tak, jak jej popsala, nevylučuje. XX

151. Obžalovaný dále namítal, že poškozenou XX. Znalci též zdůraznili, že jakékoli účelové zkreslování výpovědi u poškozené zjištěno nebylo.

152. XX. Z výpovědi obžalovaného a poškozené v kontextu se screenshoty elektronické komunikace a fotografií předloženou obžalovaným lze dovodit, že obžalovaný poškozenou se po inkriminované události ze dne 7./8. 11. 2016 viděli ještě jednou v listopadu 2016 (v bytě poškozené) a pak 26. 3. 2017, což je doloženo fotografií z tramvaje a časově související zprávou poškozené, že si u obžalovaného zapoměla nabíječku. XX. A pokud obžalovaný uvádí, že se poté viděli ještě dvakrát, toto jeho tvrzení rovněž nemá žádnou oporu v provedených důkazech. Elektronická komunikace svědčí o tom, že k setkáním obžalovaného a poškozené nemohlo často docházet, protože poškozená studovala v XX, a např. z komunikace ze dne 27. 6. 2017 se podává, že se neviděli několik měsíců, další domluvené či plánované schůzky se zjevně neuskutečnily (viz odstavec 80. shora). Tyto skutečnosti tudíž tvrzení obžalovaného o milostném vztahu rozhodně nepotvrzují.

153. XX. Obžalovaný zde staví svoji obhajobu na argumentu, že pokud by poškozenou znásilnil, neudržovala by s ním žádný kontakt. Z toho, že oběť zůstala v kontaktu s pachatelem, však nelze dovozovat, že se nic nestalo. Ze závěrů druhého znaleckého posudku a výpovědi svědkyně M. plyne, že tak jako většina obětí trestné činnosti vnímá pachatele ambivalentně, což je běžný obranný mechanismus ega XX.

154. Zmíněné obranné mechanismy uplatňované poškozenou narušily až publikované příběhy jiných dívek na internetu. Zároveň ji v tom, co je znásilnění, vzdělávalo hnutí Me Too. V žádném případě však nelze tvrdit, že by si poškozená svůj pohled na žalovaný skutek utvářela v kontextu těchto kauz, či dokonce medializovaných zahraničních kauz sexuálního násilí, jak uváděl obžalovaný. Soudem přibrání znalci konstatovali, že vyšetřením nezjistili žádnou zásadní změnu v prožitcích poškozené v průběhu času. Spíše mohlo dojít k rozumovému náhledu na skutek

Shodu s prvpisem potvrzuje Anna Vrácovská.

samotný a jeho negativní dopady do života poškozené. Svědkyně M. k tomu doplnila, že poškozená předmětnou událost neměla ani pojmenovanou, což je pro oběti často typické. XX. Veřejně publikované příběhy jiných dívek tedy nezměnily nazírání poškozené na její vlastní prožitky, ale poškozená si na základě nich posílila náhled na věc v tom smyslu, že se jednalo o nepřijatelné násilí, které není v pořádku, a že i ona byla obětí s analogickou zkušeností, jako měly další dívky. Tím je i vysvětleno, proč se – z čistě altruistického důvodu, jak již bylo uvedeno výše - rozhodla věc oznámit na policii až téměř po pěti letech. Svědkyně M. výslovně uvedla, že pocit, že člověk není sám, mimo jiné posiluje, a tak pokud by se případ mediálně neprobíral, poškozená by sílu věc nahlásit možná ani nedostala.

155. Jestliže obžalovaný zpochybňoval altruistický důvod oznámení věci poškozenou na policii a v rámci něho ženskou solidaritu zmíněnou svědkyní M. tím, že z prvního publikovaného článku k jeho osobě, který inicioval oznámení poškozené na policii, „nezbylo nic, všechno je pravomocně odložené, k trestnému činu nedošlo“, soud hodnotí tuto obhajobu jako zcela irelevantní. Poškozená svým trestním oznámením reagovala na prvotní příběhy dívek na internetu, nikoli usnesení o odložení věci, k němuž došlo mnohem později.
156. Obžalovaný nemůže ve svůj prospěch úspěšně argumentovat ani tím, že XX.
157. Soudem přibrání znalci rovněž vyvrátili obhajobu obžalovaného, že se na vnímání prožitků poškozené spojených s osobou obžalovaného XX. Uvedli, že tomu bylo spíše naopak XX.
158. Jde li o následky jednání obžalovaného, u poškozené XX, zde jsou znalci ve shodě, avšak znalci přibrání soudem zároveň konstatovali, že toto jednání mělo vliv na následné dlouhodobé snížení kvality života poškozené XX. Zde závěr znalců koresponduje s výpovědí poškozené a svědka R.M., který popsala XX. Svědek rovněž uvedl, že podle toho, co mu poškozená řekla, XX.
159. Znalci přibrání soudem nicméně konstatovali, že XX. Pokud zde obžalovaný argumentoval odborným stanoviskem prof. Š., nelze přehlédnout, že znalci přibrání soudem ho odmítli, protože zpracovatelka poškozenou nevyšetřovala. S tímto se soud plně ztotožňuje, protože za daných okolností se může jednat pouze o obecné úvahy a hypotézy, které nelze na tento konkrétní případ bez dalšího aplikovat. XX. Zcela shodně se pak vyjádřila i svědkyně M.
160. XX.

c) poškozená XX

161. Poškozená XX vypovídala před soudem zcela souvisle, logicky, s přiměřeným emočním doprovodem, při líčení pro ni nejkritičtějších situací byla viditelně rozrušená a plačtivá. XX. Její svědecká výpověď se proto již sama o sobě jeví jako zcela srozumitelná a věrohodná. Její obecnou věrohodnost potvrzuje i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, podle něhož je obecná věrohodnost poškozené dobře zachována a není jakkoli snížena. XX. Znalci shledali soulad mezi předchozími výpověďmi poškozené a výsledkem před znalci s tím, že případné nejasnosti a odchylky jsou vysvětlitelné časovým odstupem od události a přirozeným zapomínáním emočně nepodstatných detailů. U poškozené nedochází k žádnému narušení či změně ve vnímání a reprodukci jejích prožitků, XX, ani předchozí malé množství požitého alkoholu.
162. Svědecká výpověď poškozené pak velmi dobře koresponduje s ostatními provedenými důkazy a obžalovaného tak spolehlivě usvědčuje.
163. Poškozená popsala, jakým způsobem se s obžalovaným dostali do prostor 1. patra budovy XX. Z její výpovědi je zřejmé, že zde byli pouze jednou, a to až po návštěvě baru, nikoli již před tím. V tomto směru vyvrací obhajobu obžalovaného, že před posezením v baru XX. Zcela v souladu s protokolem o ohledání místa činu a pořázenou fotodokumentací je pak její výpověď o tom, že si vybavuje vedlejší velkou místnost s oválným stolem XX. Dále srozumitelně a logicky popsala jednání obžalovaného spočívající v tom, že ji XX.

Shodu s prvpisem potvrzuje Anna Vrácovská.

164. XX. K námitkám obžalovaného, že by jen těžko našla výtah, jímž by se dostala dolů, lze uvést, že zmíněný prostor je sice členitý, ale jednak chodby jsou opatřeny směrovkami a jednak poškozená výslovně uvedla, že si cestu zapamatovala. Bránil-li se obžalovaný tím, že poškozená by tak odešla bez svého oblečení, XX, byla i tato jeho obhajoba vyvrácena. Poškozená výslovně uvedla, že si sice nepamatuje, kde kabát a kabelku odložila, ale potom žádné svoje věci nepostrádala, tedy nikde je tam nenechala. Vyloučila, že by si je v kanceláři obžalovaného nechala před návštěvou baru, a má zato, že v této místnosti nebyla ani potom. Je tudíž zřejmé, že musely zůstat v jejím dosahu, a cestou XX si je vzala s sebou. Věrohodnost její výpovědi nemůže obžalovaný zpochybnit ani poukazem na to, že si poškozená nepamatuje, jak přesně byla v inkriminovaný den oblečena ona a jak on. Oblečení obžalovaného je v tomto případě zcela irelevantní, oblečení poškozené de facto také, protože poškozená uvedla, že XX. Podrobnostmi tedy není třeba se zabývat. Ztrátu paměti zde vysvětluje plynutí času ve spojení s okolností, že pro poškozenou se jednalo o zcela nepodstatné, emočně neukotvené detaily, které se jí v paměti neuložily (XX). Pokud by si poškozená příběh vymyslela, nepochybně by namísto připouštění nejistot byla schopna si v tomto bodě děj domyslet. Obžalovaný také namítal, že odchod rozrušené pláčící poškozené by musela zaznamenat ostraha budovy, případně recepční XX. Poškozená nicméně uvedla, že v podstatě jediným, koho potkala, byla zmíněná recepční. Jeví se tedy zcela zbytečným zjišťovat a vyslyšet členy ostrahy, když s velkou pravděpodobností poškozenou ani nezaznamenali, navíc po 4,5 letech by si takovou situaci zřejmě ani nevybavili. Recepční sice musela s poškozenou komunikovat, ale zmíněný časový odstup od události ani u ní nedává velkou naději na to, že by si poškozenou pamatovala. Důkazní situace rozhodně nouzí netrpí, proto soud považoval pokus o předvolání a výslech takových svědků za zcela nadbytečný.
165. Pravdivost výpovědi poškozené dokládá i okolnost, poškozená bezprostředně po odchodu z budovy XX telefonovala své matce. Ta potvrdila, že poškozená do telefonu strašně brečela a říkala, že obžalovaný XX. Poté mu poškozená utekla, on ji dohonil a zkoušel to znovu XX. Poškozená tedy své matce popsala rozhodné události stejně jako soudu a znalcům. XX. I tyto okolnosti potvrzují, že skutek se stal, XX.
166. Bylo doloženo, že poškozená se během noci snažila neúspěšně dovolat i svému příteli, nakonec mu alespoň napsala, že XX. Tato intenzivní snaha se mu uprostřed noci dovolat a informovat jej také svědčí ve prospěch poškozené. Jestliže současně psala, že ji obžalovaný „XX“, soud v tom nespatřuje rozpor se svědeckou výpovědí poškozené. Jednalo se o elektronickou komunikaci ve 4 hodiny ráno, nepochybně zde tedy byla snaha poškozené o rychlou a jednoduchou informaci, navíc se jednalo o jejího tehdejšího životního partnera a citlivé podrobnosti mu nepochybně chtěla sdělit osobně.
167. Velmi výmluvně a ve prospěch výpovědi poškozené také působí zajištěná elektronická komunikace. Obžalovaný se především nemůže úspěšně hájit tím, že druhý den ho sama poškozená pozvala na oběd. Dne 1. 3. 2018 se jí předně ozval sám, omlouval se za alkohol a své jednání. Již z první reakce poškozené, kdy omluvu za alkohol považuje de facto za zbytečnou, je zřejmé, že problém zde tkví v chování obžalovaného. Obžalovaný se s ní intenzivně snaží dohodnout na setkání a teprve po opakovaných pokusech poškozená souhlasí, že půjdou druhý den na oběd. Obžalovaný opakovaně sděluje, že to poslal svou neprofesionalitou, píše že nečekal, že poškozená bude velkodušná a vstřícná, zjišťuje, jak moc je naštvaná, poškozená odpovídá „Naštvaná, zklamaná?“, zjevně tedy osciluje mezi těmito dvěma pocity. Tato komunikace nasvědčuje tomu, že musí jít o prohřešek mnohem závažnější, mnohem „těžšího kalibru“, XX. Navíc, nepoužívá-li obžalovaný množné číslo (píše, že to on sám poslal), a dovozuje-li, že poškozená je naštvaná a neočekával-li ani den poté její vstřícnost, muselo se jednat o závažné provinění výhradně z jeho strany, které poškozená už v okamžiku, kdy k němu došlo, nelibě nesla a dala to obžalovanému najevo. S tímto závěrem koresponduje i zjištění, že v další zprávě obžalovaný píše, že si chce hodně napravit reputaci. To vše jednoznačně svědčí pro verzi poškozené.

168. Věrohodnost výpovědi poškozené nezpochybňuje ani okolnost, že poškozená s obžalovaným po předmětné události komunikovala, šla s ním na oběd a XX. Jednak soudní znalci obecně uvádějí, že není výjimkou, že oběť sexuálně motivovaného trestného činu zůstává s pachatelem v kontaktu i po činu. V konkrétním případě důvod srozumitelně a logicky objasnila sama poškozená, která uvedla, že potřebovala vysvětlení obžalovaného, neboť takové chování u člověka v jeho postavení nečekala, XX. Jestliže obžalovaný zpochybňuje to, jakým způsobem poškozená informovala o události svoji matku a přítele, XX, je třeba připomenout, že poškozená byla v té době dospělá svéprávná osoba a její blízcí nebyli oprávněni jí XX zakazovat. To, XX, potvrzuje i výpověď svědkyně M., XX. I tyto okolnosti spolehlivě podporují věrohodnost výpovědi poškozené.
169. Pravdivost výpovědi poškozené pak v kontextu ostatních důkazů potvrzuje i svědectví E.E.M., XX, která sama vnímala sexuální nátlak ze strany obžalovaného vůči své osobě, přičemž pochopila, že na tom, do jaké míry mu vyhoví, XX. Svědkyně vnímala, že si ji vybral podle vzhledu a že sexuální dobrodružství chápe jako určitý revanš za to, že ji upřednostnil XX. Poškozená tedy není jediná, kdo měl XX s obžalovaným takový zážitek. Navíc svědkyně M. uvedla, že se jí poškozená XX svěřila, že ji obžalovaný sexuálně obtěžoval, asi dva měsíce poté mluvila o napadení ze strany obžalovaného a přiznala, že to byl pravý důvod, proč XX. Podobnou osobní zkušenost s obžalovaným a okolnost, že poškozená se svědkyni svěřila v době před medializací kauzy, soud také hodnotí jako důležitá kritéria pravdivosti výpovědi poškozené.
170. Rovněž výpověď svědkyně M. nevyvolává jakékoli pochybnosti o její věrohodnosti. Především má oporu v elektronické komunikaci poškozené se svědkyní ze dne 26. 5. 2021, kdy svědkyně poškozené napsala „XX“. Nezpochybňuje ji ani elektronická komunikace svědkyně s asistentkou obžalovaného ze dne 15. 5. 2018, ve které svědkyně sděluje, že XX (viz odstavec 101. shora). Nelze totiž přehlédnout, že svědkyně současně XX. De facto totéž platí o e-mailu od A.H. ze dne 11. 4. 2018 (viz odstavec 102. shora), protože v té době ještě svědkyně evidentně XX. Ani ve svém okolí tedy nemohla projevovat jakékoli výhrady k XX a chování obžalovaného. Je také otázkou, zda šlo skutečně o výslovné doporučení, či zda jen A.H. poněkud nadsadila pouhou informací svědkyně XX. S přihlédnutím k ostatním výsledkům provedeného dokazování jde však o natolik nepodstatný detail, že nebylo třeba tuto okolnost objasnit výsledkem A.H.
171. K argumentům v rámci obhajoby obžalovaného lze ještě doplnit, že z výpovědi poškozené, její matky i elektronické komunikace předložené obžalovaným je zřejmé, že poškozená XX u obžalovaného projevila zájem v reakci na příspěvek obžalovaného na sociální síti Instagram, kde evidentně musela být informace o tom, že XX. Její zájem však obžalovaného rozhodně neopravňoval k závěru, že poškozená XX očekává nějaké sexuální dobrodružství.
172. Jestliže obžalovaný namítal, že poškozená s ním v elektronické komunikaci flirtovala, kdy poukazyval zejména na zkratku XOXO znamenající objetí a polibky, lze poukázat na vysvětlení poškozené, že tehdy byla podstatně mladší a měla jiný způsob komunikace. Navíc nelze přehlédnout, že v předmětném e-mailu je uvedena i poznámka, že to je na přání obžalovaného. XX. Jako srozumitelné vysvětlení této komunikace se jeví, že poškozená chtěla zapadnout, nevyčínat, neodporovat a po předchozí zkušenosti s obžalovaným s co nejmenšími problémy XX.
173. Obžalovaný také i v případě poškozené XX porovnával obsah podání vysvětlení poškozené z přípravného řízení s její svědeckou výpovědí před soudem. Zde je třeba uvést, že úředním záznamem o podání vysvětlení poškozené z přípravného řízení nebyl u hlavního líčení prováděn důkaz. Obecně platí, že tyto záznamy jsou procesně nepoužitelné, mají pouze informativní charakter a nemohou se stát podkladem pro rozhodnutí soudu. Procesní nepoužitelnost úředních záznamů podle § 158 odst. 6 tr. řádu vyplývá především z práva obviněného na obhajobu a kontradiktornosti důkazního řízení. Objeví-li se mezi výpovědí svědka před soudem a obsahem podaného vysvětlení zásadní rozpory, je třeba je odstranit při výslechu svědka u hlavního líčení,

avšak úřední záznam mu nemůže být přečten ani nemůže být jinak konstatován jeho obsah. V případě poškozené XX, ale ani poškozených XX a XX, se žádné zásadní rozpory neobjevily, což kromě soudu shledali i znalci. Vždy se jednalo o drobné nepodstatné detaily, které byly vysvětlitelné plynutím času a přirozeným zapomináním a nemohly mít vliv na posouzení věci. Obžalovaný proto nemůže těmito drobnými rozpory v rámci své obhajoby úspěšně argumentovat. Kromě toho, že je nepodstatné, jak byla v rozhodné době oblečena poškozená a jak obžalovaný, což už bylo rozebráno shora, není důležité např. ani to, že poškozená při podání vysvětlení nemluvila o žádných cizincích v tramvaji (je ale možno připomenout, že je zmínila svědkyně P.K., její matka). Takových „rozporů“ obžalovaný předkládá ve svých vyjádřeních celou řadu a soud se jimi nechce ani nemůže podrobně zabývat, protože jsou bezvýznamné. Je rovněž nepodstatné, že poškozená např. ve své svědecké výpovědi zaměnila XX. Je skutečně lhostejno, kdo z nich hrál v baru na hudební nástroj, neboť k této věci nemají naprosto žádný vztah, a okolnost, že si to poškozená nepamatuje, tak nemá na posouzení věrohodnosti její výpovědi vůbec žádný vliv. Taková obhajoba obžalovaného je zcela irelevantní, nadbytečná.

174. Jestliže pak poškozená ve své svědecké výpovědi uvedla, XX (což nebylo v popisu skutku v obžalobě, která vycházela z podání vysvětlení poškozené z přípravného řízení, uvedeno), nevyvolává toto doplnění žádné pochybnosti. Poškozená tak vypověděla po zákonném poučení o trestních následcích krivé výpovědi, zcela spontánně při popisu skutku, logicky tím doplňuje vše ostatní, co uvedla. Soud proto v tomto směru upravil (doplnil) skutkovou větu pod bodem III. rozsudku.
175. Jestliže obžalovaný namítal, že poškozená by v situaci směřující k jejímu znásilnění jen těžko použila větu „To nemůžeme.“, nelze mu přisvědčit. Úmysl obžalovaného směřující k jeho sexuálnímu uspokojení byl poškozené zcela zřejmý a poškozená mu k tomuto účelu nechtěla poskytnout svoji součinnost, proto říkala „To nemůžeme“. V její situaci, kdy v nejbližším okolí zjevně nebyly žádné osoby a pomoci by se jen těžko dovolala, lze tuto větu velmi dobře chápat jako počáteční, takticky použitý, umírněný projev nesouhlasu s jednáním obžalovaného, jehož cílem bylo obžalovaného zastavit, aniž by riskovala, že okamžitý razantnější odpor jej podnítl k agresivnějšímu chování. XX.
176. Obžalovanému nelze přisvědčit ani v tom, že věrohodnost výpovědi poškozené zpochybňují fotografie XX, na nichž se poškozená usmívá. Jednak z vteřinového snímku nelze dovozovat, jak se poškozená cítila a co uvnitř prožívala. A také nelze rozumně očekávat, že poškozená bude na fotografiích XX plakat či se tvářit utrápeně a zdrceně, zejména v přítomnosti jiných osob, když sama uvedla a vysvětlila, že XX (viz odstavec 85. shora). K argumentaci fotografií z večere v McDonaldu lze uvést, že ze související elektronické komunikace ani z fotografie samotné nevyplývá, že by měla jakoukoli souvislost s poškozenou; na fotografii jsou kromě obžalovaného a jídla na stolech vidět pouze ženské ruce.
177. Obdobné platí i ohledně námitek obžalovaného ve vztahu k prezentaci poškozené na soc. sítích (XX.). Ani tato prezentace věrohodnost její výpovědi nenarušuje. Obhajoba obžalovaného je zde opět poplatná stereotypní představě o oběti sexuálně motivované trestné činnosti. Nelze očekávat, že poškozená po nepříjemném zážitku nutně musí propadnout do deprese, stáhnout se do sebe, rezignovat na svůj životní styl a ztratit schopnost v životě běžným způsobem fungovat. XX.
178. Namítal-li obžalovaný že u poškozené XX byla motivem medializace kauzy ziskovost v obecném smyslu, nelze s ním souhlasit. Poškozená medializací svého příběhu nic nezískala, XX. Na média se navíc obrátila až z podnětu osob ze svého okolí, a to z ryze altruistického důvodu, protože chtěla podpořit ostatní dívky, které byly na sociálních sítích napadány, že si to vymyslely, že je to politická kauza na objednávku. Tuto motivaci poškozené potvrdili i přibrání soudní znalci. Nelze mít ani za to, že by výpověď poškozené ovlivnily mediálně prezentované příběhy jiných dívek. Její výpovědi před soudem i u znalců jsou shodné, znalci neshledali zvýšenou míru sugestibility

poškozené ani motivaci k falešnému obvinění obžalovaného. Mediální prezentace měla pro poškozenou jedinečně ten přínos, že pocítila úlevu XX.

d) společně ke všem poškozeným

179. Obžalovaný u všech poškozených namítal nesoulad jejich výpovědí před soudem s výpověďmi před znalci, vysvětleními podanými v přípravném řízení či dokonce tím, jak své zážitky popsaly zástupcům médií před zahájením úkonů trestního řízení. Soud k tomu ještě (kromě toho, co již uvedl u poškozené XX v odstavci 177. shora) obecně podotýká, že zásadní rozpory mezi svědeckými výpověďmi poškozených a tím, jak vypovídaly před znalci (příčemž v případě poškozené XX má z důvodů již shora vysvětlených na mysli její druhé znalecké vyšetření ve stádiu řízení před soudem), skutečně neshledal. Toto zjištění potvrzují i přibrání soudní znalci s tím, že drobné a nepodstatné rozdíly jsou rozumně vysvětlitelné plynutím času, tedy postupnou ztrátou paměťové stopy, tím, že se jedná o emočně neukotvené detaily, které neměly bezprostřední souvislost s podstatou skutkového děje, případně další okolnosti, které si poškozené z důvodu strachu, prožívaného stresu a uplatňujících se mechanismů psychiky plně nezapamatovaly. K úředním záznamům o podaných vysvětleních pak soud jen opakuje, že jsou procesně nepoužitelné, mají pouze informativní charakter a nemohou se stát podkladem pro rozhodnutí soudu. Soud nemohl přihlížet ani k tomu, jak byly příběhy poškozených XX a XX prezentovány v médiích. Jednak poškozené zástupcům sdělovacích prostředků rozhodně nevyprávěly svoje příběhy pod sankcí trestního postihu za křivou výpověď, jednak nelze vyloučit, že jejich sdělení mohla být drobnými redakčními úpravami doznat změn, svoji roli zde mohly hrát i zcela neznámé podmínky a okolnosti, za nichž poškozené svoje příběhy zveřejnily. Soud jimi tedy neprováděl důkaz a jakkoli o ně neopíral rozhodnutí o vině obžalovaného, protože takový postup by byl zcela neobjektivní a nesprávný. Obžalovaný se tedy porovnávání svědeckých výpovědí poškozených s jejich prvotními informacemi poskytnutými médiím nemůže úspěšně domáhat.
180. Obžalovaný jako součást své obhajoby předložil i výtah ze soudních rozhodnutí, která se týkají hodnocení výpovědí poškozených v případech trestného činu znásilnění. Závěry jiných soudních rozhodnutí však nelze mechanicky aplikovat na nyní projednávanou věc, ale vždy je třeba vycházet z individuálních okolností případu. Obžalovaný se ve II. části svého písemného vyjádření obsáhle věnuje problematice falešných obvinění ze znásilnění, odkazuje na různé zahraniční studie a literaturu se zaměřením na otázku, co stojí v pozadí těchto obvinění. Ani soud nerozporuje, že k nepravdivým obviněním může dojít a také někdy dochází, ale vždy je třeba vycházet z konkrétní důkazní situace ve věci a zde ve všech třech případech, pro něž byl obžalovaný postaven před soud, byla provedenými důkazy prokázána pravdivost výpovědí poškozených.
181. Obžalovaný rovněž poukazoval na to, že do spisového materiálu neměla být založena podání vysvětlení dívek, jejichž případy byly odloženy usnesením policejního orgánu ze dne 17. 5. 2022. Není důvodu, aby ve spisu úřední záznamy o podání vysvětlení těchto dívek nebyly, neboť od počátku jsou nedílnou součástí této věci a ve spojení s tím, co je řešeno před soudem, tvoří kontext případů, pro něž byla podána obžaloba. Z usnesení o odložení věci, jímž byl u hlavního líčení proveden důkaz, pak vyplývá, že k odložení zde v drtivé většině došlo z důvodů právních, tedy proto, že jednání, jak ho poškozené popsaly, nevykazovalo všechny znaky trestného činu znásilnění, popř. nebylo možné prokázat naplnění subjektivní stránky trestného činu. Tyto odložené případy dotvářejí obraz o vzorci chování obžalovaného ve vztahu k ženám, je zde řada styčných bodů s nyní projednávanými případy (psychická manipulace, disrespect, testování hranic, jejich posouvání, překračování mantinelů nastavených poškozenými). Lze proto dovozovat, že chování obžalovaného, jak je popsaly všechny tři poškozené, v rozhodné době nebylo u obžalovaného nikterak neobvyklé, mimořádné, vybočující. Pokud se obžalovaný hájil tím, že neměl nouzi o ženy a neměl tedy důvod někoho znásilňovat, a předložil i písemné vyjádření dvou žen (Bc. T.N. a K.D.) o pozitivních zkušenostech s ním, pak obžalovanému nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vráčovská.

nepochybně upírat, že mohou být ženy, které s ním takovou pozitivní zkušenost mají, nicméně dokazování v této trestní věci svědčí o tom, že problém mohl nastat a nastával, pokud ze strany žen nebyla na jeho návrhy kladná odezva.

182. Soud ve všech třech bodech podané obžaloby tedy shledal, že vina obžalovaného byla prokázána. V závislosti na výsledcích provedeního dokazování pouze provedl drobné úpravy v popisu skutků, jimiž se však podstata věci nikterak nemění a totožnost skutků zůstává zachována. Konkrétně u poškozené XX pod bodem I. rozsudku soud zejména svou úpravou vyjádřil to, že XX. U poškozené XX pod bodem II. rozsudku soud doplnil, že na počátku skutkového děje, kdy obžalovaný s poškozenou seděli na gauči, XX. V druhé části skutkového děje na posteli byl popis skutku upraven tak, aby zcela odpovídal výpovědi poškozené před soudem. V případě poškozené XX pod bodem III. rozsudku pak byl doplněn časový údaj „kolem 23. hodiny“, neboť obžaloba nespécifikovala, ve kterou denní dobu ke skutku došlo, a dále na základě svědecké výpovědi poškozené u hlavního líčení soud doplnil, že obžalovaný XX.
183. Dokazování v rozsahu, v jakém bylo provedeno, soud považoval za zcela dostačující k objektivnímu rozhodnutí ve věci. Návrh obžalovaného na výslech svědkyň U., N. a D., které měly vypovídat k jeho osobnosti a jeho vztahu k ženám, a to obecně i konkrétně k poškozeným v této věci, soud zamítl. Okolnost, že existují i ženy, které s ním nemají žádnou negativní zkušenost, nemá na posouzení jeho viny v této věci žádný vliv. A ke vztahům obžalovaného s poškozenými také nejsou kompetentní se vyjádřit, neboť obžalovaný nakonec uvedl, že svědkyně se s poškozenými vůbec neznají, pouze Bc. T.N. se jednou setkala s poškozenou XX v kavárně. Jakékoli doplnění dokazování výpověďmi těchto svědkyň by tedy bylo zcela nadbytečné.

K právní kvalifikaci jednání obžalovaného

184. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, svým jednáním se dopustil tří trestných činů znásilnění, v jednom případě ve stadiu pokusu.
185. Trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jiného násilím nebo pohrůzkou násilí či jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku (alinea první) nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti (alinea druhá). Za okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku je pak tento trestný čin spáchán souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, na dítěti, nebo se zbrání.
186. Za pohlavní styk se podle judikatury považuje jakýkoli způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby (stejněho nebo jiného pohlaví). Jde tedy o soulož, pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží (např. orální pohlavní styk, anální pohlavní styk), ale např. i pouhé osahávání ženy na prsou, ohmatávání genitálií muže či ženy a podobně. O dokonání trestného činu jde pouze tehdy, pokud pachatel dosáhl pohlavního styku.
187. Donucením jiného k pohlavnímu styku se rozumí překonání jeho vážně míněného odporu nebo jeho podlehnutí při seznání beznadějnosti kladení odporu, s ohledem na to, že mu pachatel za použití násilí nebo pohrůžky násilí nebo pohrůžky jiné těžké újmy nedal žádnou možnost odpor projevit. Za násilí se ve smyslu § 185 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku podle soudní praxe považuje použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu znásilňované osoby a dosažení pohlavního styku proti její vůli. Trestný čin znásilnění je spáchán násilím i tehdy, je-li spáchán na osobě, kterou pachatel uvedl do stavu bezbrannosti lstí nebo jiným obdobným způsobem (§ 119 tr. zákoníku). Za bezbrannost se ve smyslu § 185 považuje takový stav oběti, ve kterém není vzhledem k okolnostem schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem, popř. ve kterém není schopna klást odpor jeho jednání.
188. Potom je zřejmé, že v případě poškozené XX obžalovaný naplnil skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, druhá, odst. 2 písm. a), b) tr.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

zákoníku, protože XX. Nadto se tohoto činu dopustil na dítěti, tedy osobě, která v té době nedovršila 18. rok svého věku, což obžalovaný dobře věděl.

189. V případě poškozené XX obžalovaný spáchal zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, když XX.
190. U poškozené XX soud v jednání obžalovaného spatřuje přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Poškozená ve své svědecké výpovědi před soudem skutkové okolnosti rozšířila XX. I když jde v porovnání s přípravným řízením o poněkud vyšší intenzitu jednání obžalovaného, nelze bez dalšího dovozovat, že úmysl obžalovaného směřoval přímo k souloži či pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží, a proto nebylo na místě jednání obžalovaného kvalifikovat jako pokus zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. XX je sice v obecné rovině judikaturou považováno za méně intenzivní formu pohlavního styku, nicméně soud v daném případě neshledal, že by doplnění této skutkové okolnosti znamenalo, že se obžalovaný dopustil dokonaného přečinu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. S ohledem na časový odstup od souzené události již poškozená nespécifikovala XX. Za této situace se soudu jeví, že posouzení poškozenou popsáného jednání obžalovaného jako dokonaného pohlavního styku by znamenalo, že výklad toho, co lze považovat za pohlavní styk, by byl nepřiměřeně rozšiřován, a že o dokonaný pohlavní styk skutečně nejde. Pokud se však obžalovaný snažil XX způsobem, který poškozená popsala, XX lze to bez rozumných pochybností vykládat jako jednání směřující právě k méně intenzivním formám pohlavnímu styku, jak je má na mysli ustanovení § 185 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovanému se ale nepodařilo skutek dokonat XX.
191. K osobě obžalovaného byl již v přípravném řízení vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinická psychologie a sexuologie (včetně dodatku), ze kterého vyplývá, že obžalovaný je za spáchanou trestnou činnost plně trestně odpovědný. XX

K výroku o trestu

192. Při úvaze o druhu a výměře trestu, kterým je třeba na osobu obžalovaného působit, soud přihlédl zejména k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života, možnostem jeho nápravy a dalším okolnostem pro úvahu o trestu rozhodným (§ 39 odst. 1 tr. zák.)
193. Obžalovaný se dopustil tří trestných činů, z nichž dva mají charakter zvláště závažného zločinu. Nelze přehlédnout ani to, že poškozenými jsou mladé inteligentní ženy, na prahu dospělosti a s vysokým potenciálem, z nichž u dvou došlo v důsledku jednání obžalovaného k dlouhodobému snížení kvality života, XX, u poslední došlo k přechodnému snížení životní pohody. Neprospívá mu ani okolnost, že se trestné činnosti dopustil jako mladý XX, jehož poškozené obdivovaly, k němuž vzhlížely a měly k němu důvěru. Obžalovanému v zásadě nelze přičítat k tíži, že zde absentuje jeho doznání, sebereflexe, lítost, omluva poškozeným. To souvisí se zvoleným způsobem obhajoby obžalovaného, který trestnou činnost popírá, a nelze jej tak za to sankcionovat. K doznání lze vždy přihlížet pouze v kladném smyslu jen jako k polehčující okolnosti. Co je ale okolností, kterou soud u obžalovaného ve vztahu k vedenému trestnímu stíhání negativně hodnotí, je chování obžalovaného při výsleších poškozených u hlavního líčení, jichž se obžalovaný účastnil z vedlejší místnosti prostřednictvím audiovizuálního zařízení. Při výpovědích poškozených se smál natolik nahlas, že to bylo slyšet až do jednací síně, a velmi dobře je to dokumentováno u poškozených XX a XX, které to zaznamenaly a při následujících znaleckých vyšetřeních uvedly jako výrazně negativní zážitek. Obžalovaný rozhodně má právo na obhajobu a právo se vyjadřovat k provedeným důkazům, ale nikoli takto necitlivým, neomaleným a pohrdavým způsobem.

194. Ve prospěch obžalovaného je na místě hodnotit jeho dosavadní bezúhonnost, nemá žádné záznamy v rejstříku trestů ani v opisu z evidence přestupků. Jako k polehčující okolnosti lze přihlídnout i k tomu, že se trestné činnosti dopustil ve věku blízkém věku mladistvých. Ve prospěch obžalovaného se do úvah o druhu a výměře trestu musí promítnout to, že trestní postih přichází s několikaletým odstupem od spáchání trestné činnosti, a to nikoli vinou obžalovaného, který po procesní stránce s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval.
195. S ohledem na shora uvedené okolnosti má soud za to, že trestem odpovídajícím zákonným hlediskům bude trest, jenž v sobě kumuluje výchovný i represivní účinek. A této podmínce optimálně vyhovuje kratší nepodmíněný trest odnětí svobody. Za podmínek § 43 odst. 1 tr. zákoníku se jedná o trest úhrnný ukládaný za více sbíhajících se trestných činů, a to v rámci trestní sazby od dvou do deseti let odnětí svobody stanovené v § 185 odst. 2 tr. zákoníku, která se vztahuje na čin nejprísněji trestný. Soud pak konkrétně uložil obžalovanému trest odnětí svobody ve výměře 3 let. Byť se jedná o trest vyměřený blíže spodní hranice zákonné trestní sazby, z hlediska zásady individualizace trestu se nepochybně jedná o trest, který obžalovaného, jenž dosud ve výkonu trestu nebyl, dostatečně citelně postihne, a zároveň mu přinese korektivní zkušenost do budoucna. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

K výrokům o náhradě škody a nemajetkové újmy

196. K trestnímu řízení se s nároky na náhradu nemajetkové újmy připojily všechny tři poškozené. Poškozená XX požadovala uhradit 1 200 000 Kč, poškozená XX 600 000 Kč a poškozená XX 250 000 Kč. Poškozená XX kromě toho uplatnila nárok ve výši 33 000 Kč představujících její dosavadní náklady vynaložené na psychoterapii, kterou od počátku letošního roku podstupuje.
197. Podle § 43 odst. 3 tr. zákoníku je poškozený oprávněn navrhnout, aby soud uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena. Za nemajetkovou či psychickou újmu se považuje příkoří, které se projevuje jinde než na majetku, např. v osobní, duševní, morální sféře, ve sféře důstojnosti poškozené osoby apod. Při jejím posuzování se vychází z občanskoprávní úpravy, zejména z ustanovení § 2894 odst. 2, § 2951 odst. 2, § 2955 – 2257, § 2971 občanského zákoníku podle něhož „odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil – li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pocítuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit“. Finanční zadostiučinění za nemajetkové újmy nejen lze, ale je nutno osobě poškozené násilným zločinem přiznat, pokud došlo ke snížení její důstojnosti či její vážnosti ve společnosti, ke zjevnému snížení společenského či pracovního uplatnění. V daném případě způsob, konkrétní podoba a intenzita násilí obžalovaného vůči poškozeným a zejména i zjevné následky dopadající do sféry jejich sebecitění a životního komfortu, jak o tom věrohodně vypovídaly poškozené a jak vyplývá ze zpracovaných znaleckých posudků a prohlášení poškozených o dopadech trestné činnosti na jejich život přiznání finančního zadostiučinění z důvodu nemateriální újmy plně opodstatňovaly.
198. Poškozené svoje návrhy konkrétně odůvodnily. K tomu, jaký dopad na ně jednání obžalovaného mělo, se také vyjádřily ve svých svědeckých výpovědích a písemných prohlášeních (viz výše).
199. Pro účely objektivního a spravedlivého posouzení uplatněných nároků poškozených soud vycházel především ze zpracovaných znaleckých posudků, které byly na to, jaký dopad na kvalitu života poškozených mělo jednání obžalovaného, rovněž zaměřeny. U poškozené XX došlo jednoznačně k nepříznivému dopadu na psychiku poškozené a jednání obžalovaného vedlo ke snížené kvalitě jejího života. XX. Za tyto následky obžalovaný jednoznačně odpovídá. XX. I když poškozená toto vnímá a subjektivně cítí jako důsledek jednání obžalovaného, objektivní a odborný podklad pro stanovení, zda je zde skutečně dána příčinná souvislost, chybí. XX.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vrácovská.

Poškozené je tedy na místě přiznat finanční zadostiučinění, ale nikoli v takovém rozsahu, jak navrhovala.

200. Totéž platí u poškozené XX, u níž došlo k dlouhodobému snížení kvality života XX.
201. Jde-li o poškozenou XX, v jejím případě došlo ze strany obžalovaného k nejmenšímu zásahu do osobní sféry poškozené, u níž došlo „jen“ k přechodnému snížení duševní pohody; z události se zotavila díky vlastním schopnostem a podpoře okolí.
202. Soud proto se zřetelem k podobě a intenzitě dopadů inkriminovaného jednání obžalovaného do sféry důstojnosti poškozených, snížení jejich pozitivního sebecítění a životního komfortu, včetně dopadu do soukromého života, tak, jak jsou specifikovány shora, poškozeným stanovil jejich nárok z titulu utrpěných nemateriálních újem za daného důkazního stavu na částky 300 000 Kč (poškozená XX), 150 000 Kč (poškozená XX) a 60 000 Kč (poškozená XX), což je volnou soudcovskou úvahou (§ 2955 obč. zákoníku) zdrženlivě stanovená kompenzace utrpěných příkoří prokazatelně zaviněných obžalovaným. Ve zbytcích uplatněných nároků na náhradu nemajetkových újem pak nezbylo, než poškozené odkázat za řízení ve věcech občanskoprávních.
203. Jak je uvedeno výše, poškozená XX dále v adhezním řízení uplatnila i nárok na náhradu částky 33 000 Kč, kterou doposud uhradila za psychoterapie, jimž se podrobuje u PhDr. M., Ph.D. XX. Zaplacené částky za absolvovaná psychoterapeutická sezení v celkové výši 33 000 Kč poškozená doložila vystavenými fakturami. Vzhledem k tomu, že o výši tohoto nároku není žádných pohybů a že lze považovat za prokázané, že vznikl v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, soud obžalovanému uložil povinnost tuto částku v celé výši poškozené uhradit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání do 8 dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 3.

Odvolání je nutné předložit s **potřebným počtem stejnopisů** tak, aby jeden stejnopis zůstal soudu a ostatní mohly být doručeny všem osobám, jichž se odvolání dotýká.

Odvolání mohou **podat státní zástupce** pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, **obžalovaný** pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, **zúčastněná osoba** pro nesprávnost výroku o zabránění věci a **poškozený** pro nesprávnost výroku o náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, **ve prospěch či v neprospěch** obžalovaného.

Odvolání **musí být** v dané lhůtě **odůvodněno** tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený se poučuje o možnosti požádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Praha 2. listopadu 2023

JUDr. Lenka Hájková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Vráčovská.